

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

47

Ἡ Ἀνάσταση
τοῦ Φάουστ



ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ Ὁ Ἕλληνας
ὑπεράνθρωπος





Ή... Γατούλα!

ΒΑΘΙΣΜΕΝΟΣ
στη θεράντα του σπιτιού των
Ύπερανθρώπων, ο κωμικός
νάνος Κοντοστούπης είναι σέ
κακά χάλια. Τά μαλλιά του
είναι καψαλισμένα. Τά φρύ-
δια του και οί βλεφαρίδες
του έχουν εξαφανιστή έντε-
λως. Ή μήτη του είναι πιό με
γάλη και πιό κόκκινη από
πρίν και άνεβοκατεβαίνει
σπασμωδικά και άστεϊα.

Ο Τσιπιτσιπί, τó μικροσκο-
πικό τερατάκι με τó μεγάλο
ράμφος πουλιού, είναι καθι-
σμένος άπέναντί του και κυτ-
τάζει τόν Κοντοστούπη με
συμπόνια και συγχρόνως με
είρωνία.

— Πόσο λυπάμαι που έγι-
νες έτσι, Κοντοστούπη!, μουρ

μουρίζει ο Τσιπιτσιπί.

— Δέ μου χρειάζεται ή λύ-
πη σου!, γρυλλίζει ο νάνος.
Είμαι ό ...Ύπερκοντοστούπης
και τέτοια πράγματα δέ μέ
φοβίζουν έμένα! "Επρεπε νά
σέ είχα εκεί, μωρέ Τσιπιτσιπί,
δταν τó σπίτι τής Φάουστας
τινάχτηκε στόν άέρα, τινάζον-
τας μαζί του και τόν "Ε λ
Γ κ ρ έ κ ο, έμένα και τούς
Ύπερανθρώπους! (*) Μανού-
λα μου! Ταξίδεψα στόν άέρα
σάν νά μου είχε δώσει ένας
γίγαντας ένα δυνατό χτύπη-
μα στόν... πεινό! Νά σου
πώ την αλήθεια, έχασα για
μιά στιγμή τ' αύγά και τά
πασχάλια! "Επειτα άρχι-
σα νά πέφτω, νά πέφτω, νά
πέφτω, ώσπου προσγειώθηκα

(*) Διάβασε τó προηγούμενο
τεύχος 46.

μέσα στη ζούγκλα μπροστά ο' ένα θηρίο τόσο μεγάλο και τόσο ψηλό, ώστε κόντε-
ψα να στραβολαιμιστώ κυ-
τάζοντάς το!

— Τι έκανες τότε; ρωτάει
ό Τσιπιτσιπ ειρωνικά. Λιπο-
θύμησες;

— Βούλωσε τὸ στόμα σου,
παλιοτεράκι!, γρυλλίζει ὁ
Κοντοστούπης. Λιποθυμάει πο
τὲ ὁ... Ὑπερκοντοστούπης;
Μόλις ἀντίκρυσα τὸ θηρίο,
τοῦ εἶπα: «Ξέρεις ποιὸς εἶ-
μαι ἐγώ;» Αὐτὸ μοῦ ἀπαν-
τάει: «Μούουουου!», πού
σημαίνει στὴ γλῶσσα τῆς
ζούγκλας «Ὅχι!» τότε τοῦ
λέω: «Εἶμαι ὁ... Ὑπερκοντο-
στούπης!» Μόλις ἀκούει τ' ὀ-
νομά μου, τὸ θηρίο ἀρχίζει
νὰ τρέμη! Θέλει νὰ φύγη, μὰ
τὰ γόνατά του λυγίζουν καὶ
δὲν μπορεῖ! Τὸ πιάνουν τὰ
κλάματα! «Γρρρρρρρ!», κάνει
μὲ ἀπόγνωσι. Γρρρρρρρ! Δη-
λαδή: «Λυπήσουμε, Ὑπερκον-
τοστούπη!» Τὶ θὰ ἔκανες ἐσύ,
Τσιπιτσιπ, ἂν ἦσουν στὴ θέσι
μου;

— Θὰ τὸ σκότωνα!

Ὁ Κοντοστούπης μορφάζει
κωμικά.

— Ἐγὼ δὲν μπόρεσα νὰ
τὸ σκοτώσω!, λέει μὲ στόμ-
φο. Ἐτρεμε τόσο πολὺ πού
τὸ λυπήθηκε ἡ καρδιά μου!
«Φύγε!», τοῦ λέω. Χάσου ἀπὸ
τὰ μάτια μου, πρὶν μὲ πιάσει
ὁ θυμός!» Τὸ θηρίο τότε ἔκα-
νε μιὰ βαθεῖα ὑπόκλισι καί...
Χάθηκα! Χάθηκα! Ἔσθησα!
"Ὠχ ἡ καρδούλα μου! "Ὠχ!

Ὁ Τσιπιτσιπ κυττάζει πρὸς
τὸ μέρος πού εἶναι στραμμέ-

να, γεμάτα τρόμο καὶ φρίκη,
τὰ χωρὶς φρύδια καὶ βλεφα-
ρίδες μάτια τοῦ Κοντοστού-
πη καὶ τὸ αἷμα του παγώνει
στὶς φλέβες του.

Ἐνὰ ἀπίστευτο πλάσμα
βρίσκεται μέσα στὸν κήπο,
σὲ ἀπόστασι δέκα μόνο θημά-
των ἀπὸ τοὺς δυὸ κωμικοὺς
φίλους.

Εἶναι μιὰ γάτα. Μιὰ γάτα
ὅμως τεραστίων διαστάσεων.
Εἶναι πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ
ἕνα μεγάλο λιοντάρι! Τὸ κε-
φάλι τῆς φτάνει πολὺ πρὸ ψη-
λὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι ἑνὸς ψηλοῦ
ἄντρα! Εἶναι μιὰ γιγάντια
γάτα, πού τὸ στόμα τῆς μπο-
ρεῖ νὰ χωρέσει ἕναν ὁλόκλη-
ρο ἄνθρωπο!

Ὁ Κοντοστούπης δὲν μπο-
ρεῖ νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια
του. Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ
μιὰ τέτοια γάτα!

— Τσιπιτσιπ, μурμουρίζει,
κοιμόμαστε!

— Ἔ; κάνει τὸ τεράκι
τρέμοντας.

— Κοιμόμαστε, σοῦ λέω!
Κοιμόμαστε καὶ βλέπουμε ἕ-
να κακὸ ὄνειρο! Φαίνεται
πὼς φάγαμε πολὺ, πρὶν πλα-
γιάσουμε, καὶ βαρυστομαχιά-
σαμε! Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ν... ναί!, κάνει χαζὰ ὁ
Τσιπιτσιπ.

Ὁ Κοντοστούπης γυρίζει
πρὸς τὴ γάτα, πού ἐξακολου-
θεῖ νὰ μένῃ ἀκίνητη στὴ θέ-
σι τῆς, κυττάζοντάς τοὺς μὲ
τὰ ἄγρια κοκκινωπά μάτια
τῆς.

— Βλέπεις, γατούλα μου;
τραυλίζει. Τὸ λέει κι' ὁ Τι-
πιτσιπ! Δὲν ὑπάρχεις! Εἶσαι

ένα πλάσμα των όνειρων μας! Φύγε, λοιπόν, σέ παρακαλώ, καί μὴ μᾶς ταράξεις τὸν ὕπνο!

Ἡ γάτα ἀνοικκλίνει τὸ στόμα της δείχνοντας τὰ πελώρια κοφτερά δόντια της καί ἀφήνει ἓνα νισούρισμα, πού μοιάζει μὲ τὸ τρίξιμο τῶν φρένων ἑνὸς θαρυφορτῶ μένου φορτηγοῦ αὐτοκινήτου!

— "Ε; κάνει ὁ νάνος τρεμουλιαστά. Τί... τί εἶπες; Τί...

Ξαφνικά μ' ἓνα ἀπίστευτο πήδημα, ἡ τερατώδης γάτα θρίσκει στὴ θεράντα, ἀρπάζει τὸν παράλυτο ἀπὸ τὸν τρόμο Τσιπιτσιπ στὸ μεγάλο σπηλαιώδες στόμα της καί πηδάει πάλι στὸν κήπο!

— Βοήθεια!, κάνει πνιχτὰ τὸ τερατάκι. Μὲ νταγκώνει! Μὲ καταπίνει!

Ὁ Κοντοστούπης τρέμει τώρα σὰν ξερό φύλλο σὲ ἀγριοδόρι.

— Μή... μὴ φοβᾶσαι, Τσιπιτσιπ!, τραυλίζει μὴν ξέροντας τί λέει. Εἰ... εἶναι ἓνα ὄνειρο! Δὲν μπορεῖ νὰ σοὺ κάνῃ τίποτα αὐτὴ ἡ παλιόγασκα! Δέν... ὑπάρχει! Θὰ ξυπνήσης σὲ λίγο καί θὰ θρεθῇς... ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι σου!

— "Ασασαα!, ξεφωνίζει ὁ Τσιπιτσιπ. Μὲ τρώει! "Ωχ! Μὲ νταγκώνει! Βοήθεια!

Ὁ Κοντοστούπης συνέρχεται ἀπὸ τὴν ἀποθλάκωσι στὴν ὁποία τὸν εἶχε ρίξει ὁ τρόμος πού δοκίμασε.

— Σὰν νὰ μοῦ φαίνεται,

μουρμουρίζει, πῶς δὲν εἶναι ὄνειρο ὅλα αὐτά!

Πετάγεται ὀρθίος. Ὁ φίλος του ὁ Τσιπιτσιπ κινδυνεύει κι' ὁ Κοντοστούπης δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ χαθῇ!

Μ' ἓνα πήδημα θρίσκει στὸν κήπο, μπροστὰ στὴ γιγάντια γάτα.

Συσπειρώνεται, ἀπογειώνεται μὲ μιὰ ἐκτίναξι καί χτυπάει τὸ κατάπληκτο θηρίο στὸ στήθος μὲ τόση δύναμι, ὥστε ἡ γάτα ἀφήνει ἓνα οὐρλιαχτὸ πόνου ἀνοίγοντας τὸ στόμα της.

Ὁ Τσιπιτσιπ πέφτει χάμω μισολιπόθυμος, μὲ τὸ κορμὶ καταματωμένο. Μένει γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκίνητος, ζαλισμένος καί τρομαγμένος, κι' ἔπειτα τὸ θάζει στὰ πόδια μὲ μεγάλα πηδήματα καί χάνεται μέσα στὸ σπίτι!

Ὁ Κοντοστούπης, πού πετάει τώρα στὸν ἀέρα χάρις στὴ συσκευή πού τοῦ ἔχει χάρισει ὁ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, κατεβαίνει σὰν σαῖτα γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τῆς ἀλλόκοτης γάτας.

Τὸ θηρίο ὅμως, μανιασμένο πού ἐξαιτίας τοῦ Κοντοστούπῃ εἶχε χάσει τό... νόστιμο μεζέ του, ἀνορθώνεται στὰ πίσω πόδια του καί δίνει μὲ τὰ μπροστινὰ πόδια στὸ νάνο ἓνα τρομερὸ χτύπημα, πού τὸν στέλνει στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κήπου!

— Χριστουλάκη μου!, μουρμουρίζει ὁ νάνος καθὼς στριφογυρίζει στὸν ἀέρα. Τί ἦταν αὐτό; Τί μὲ χτύπησε; Τί... "Ωχ!

Μιά άλλη τεράστια γάτα στέκεται στην άκρη του κήπου, σηκωμένη στα πίσω πόδια της, με το σπηλαιώδες στόμα της όρθανιχτο.

Το κορμί του νάνου ταξιθεύει ολόγισια προς το στόμα του θηρίου και μόνο την τελευταία στιγμή μιὰ απότομη στροφή τὸ κάνει νὰ ἀλλάξη ἐλαφρὰ κατεύθυνσι καὶ νὰ γλυτώσῃ.

Δὲν γλυτώνει ὅμως ἐντελῶς. Τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ μπροστινά πόδια τῆς γάτας τὸν χτυ-

πάει στὸ στήθος καὶ τὸν τινάζει εἴκοσι μέτρα ψηλά, μέσα στὸν ἀέρα!

Ἀπὸ τὸ ὕψος ὅπου θρῖσκεται τώρα, ὁ Κοντοστούπης βλέπει ἔξω, στὸ δρόμο κι' ἄλλες τερατώδεις γάτες νὰ κινηγοῦν τοὺς διαθάτες, ἀρπάζοντάς τους καὶ καταβροχθίζοντάς τους!

— Δὲ μοῦ ἀρέσουν καθόλου ὅλ' αὐτά!, μουρμουρίζει. Δὲ μοῦ ἀρέσουν καθόλου! "Ἡ οἱ γάτες μεγάλωσαν ξαφνικὰ ἢ οἱ ἄνθρωποι μικρύνανε!

«Χό, χό, χό, χό!»



ΙΔΟΠΟΙΗΜΕ-

ΝΟΙ ἀπὸ τὸν Τσιπιτσιπ καὶ ἀπὸ τὰ ἀλλόκοτα νιαουρίσματά τῶν θηρίων, ἀπὸ τὸ σπιτιτῶν Ὑπεράνθρωπων πετάγονται ἔξω ὁ Ἑλ Γκρέκο, ὁ Ὑπεράνθρωπος, ἡ Ἀστραπή κι' ὁ Κεραυνός, οἱ τέσσερις μεγάλοι διώκτες τοῦ ἐγκλήματος καὶ προστάτες τῆς Ἀνθρωπότητος!

Γιὰ μιὰ στιγμή, οἱ ἥρωές μας μένουν κατάπληκτοι μπροστὰ στὸ ἀπίστευτο θέαμα τῶν τρομακτικῶν θηρίων ποὺ ἀντικρύζουν.

— Θεέ μου!, ψιθυρίζει ἡ Ἀστραπή. Γάτες μεγαλύτερες ἀπὸ λιοντάρια!

— Ἐμπρός!, φωνάζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ἐπάνω τους! "Ἄν τίς ἀφήσουμε θὰ κατασπαράξουν ἑκατοντάδες ἀθώους ἀνθρώπους!

Μὲ μιὰ ἐκτίναξι, οἱ τέσσε-



— "Ελα, γατούλα μου!, μουρμουρίζει ὁ νάνος.

ρις έχθροί του Κακού ρίχνον
ται πάνω στα θηρία!

Οί γροθιές τους σηκώνον-
ται και πέφτουν με αφάντα-
στη δύναμη, χτυπώντας τις γι-
γάντιες γάτες! Οί γροθιές
των 'Υπερανθρώπων είναι τό-
σο δυνατές, ώστε μπορούν να
συντρίψουν ακόμα και το θώ-
ρακα ενός τάνκ!

Κι' όμως οί γάτες δέν συν-
τρίβονται! 'Υποχωρούν μόνο
οὐρλιάζοντας ανατριχιαστι-
κά από τον πόνο κι' έπειτα
όρμουν και άπαντούν στην έ-
πίθεσι των 'Υπερανθρώπων
με χτυπήματα των τρομερών
νυχιών τους και με δαγκωνι-
ές των φριχτών δοντιών τους!

Μιά συμπλοκή άρχίζει, μιά
γιγαντομαχία γεμάτη οὐρλια-
χτά και κραυγές μανίας και
πόνου.

'Ο Κοντοστούπης πετάει πά-
νω από το πεδίο της μάχης
οὐρλιάζοντας:

— Δόσε τους να καταλά-
θουν, 'Υπεράνθρωπε! Τσάκι-
σέ τες, 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο!
Διάλυσέ τες, 'Αστραπή! Κομ-
μάτισέ τες, Κεραυνέ! Γρή-
γορα, πρίν χάσω την ύπομο-
νή μου και κατεβώ και τους
κάνω καμμιά ζημιά!... Πανα-
γίτσα μου! Πάει το κοριτσά-
κι!

Μιά από τις γάτες δίνει έ-
κείνη τη στιγμή στην 'Αστρα-
πή ένα χτύπημα τόσο δυνατό,
ώστε η κόρη του 'Υπερανθρώ-
που χάνει τις αισθήσεις της
βογγώντας.

Πέφτει κάτω και το θηρίο
χυμάει έναντιον της για να
την άποτελειώσει, με το τερά-



'Ο Κοντοστούπης συσπειρώνεται για
να έπιτεθῇ...

στιο στόμα του όρθάνοιχτο.

'Ο Κοντοστούπης, που εί-
ναι κρυφά, έρωτευμένος με
την όμορφη και άγγελική
Ντιάνα, ξεχνάει το φόβο του
και δρ ά κεραυνοβόλα!

Χαμηλώνει γοργά, άρπάζει
από χάμω μιά τσουγκράνα
με μακρύ χοντρό κοντάρι και
τη χώνει στο στόμα του τέ-
ρατος.

'Η γάτα κάνει να κλείση
το στόμα της και παθαίνει
κάτι άπροσδόκητο, κωμικό
και καταπληκτικό.

'Η μιά άκρη του κονταριού
άκουμπάει στον οὐρανίσκο
και η άλλη πάνω στη γλώσ-

σα κι' έτσι τὸ γιγάντιο ζῶο δὲν μπορεῖ νὰ κλείσῃ τὸ στόμα του καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν τσουγκράνα!

— Ζήτω!, οὐρλιάζει ὁ νάνος. Ζήτω ὅ... Ὑπερκοντοστόου πης ὁ ἱατοφάγος! Εἶμαι τρομερός!

Ἡ μάχη συνεχίζεται μετὰ τὴν ἴδια λύσσα, χωρὶς οἱ ἡρώες μας νὰ μποροῦν νὰ ἐξοντώσουν τὰ θηρία.

Τότε ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο καταλαβαίνει ὅτι πρέπει νὰ χρησιμοποιήσῃ ἄλλα μέσα ἐναντίον τῶν ἀντιπάλων αὐτῶν πού τὰ χτυπήματα δὲν τοὺς κάνουν τίποτα.

Τραβάει τὸ πιστόλι του, τὸ τρομερὸ πιστόλι τοῦ Ἑλληνα, πού ἔχει πολλές σκανδάλες καθεμιά ἀπὸ τίς ὁποῖες προκαλεῖ διαφοροετικὰ ἀποτελέσματα.

Στρέφει τὴν κάννη πρὸς ἕνα θηρίο καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη τῆς διασπαστικῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας.

Ἐνα σιγανὸ σφύριγμα ἀκούγεται καὶ ἡ γιγάντια γάτα ἐξαφανίζεται μετὰ τὸ κορμὶ τῆς διασπασμένο καὶ σκορπισμένο σὲ σχεδὸν ἀόρατα μέρη!

Μετὰ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο συνεχίζει τὴν ἐπίθεσί του ἐξοντώνοντας καὶ ἐξαφανίζοντας τὰ τεραστῶδη θηρία ἕνα - ἕνα!

Ἐπειτα πετάει πάνω ἀπὸ τοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ σκοτώνει καὶ τίς ὑπόλοιπες τεράστιες γάτες, πού εὐτυχῶς δὲν ἦσαν περισ-

σότερες ἀπὸ ἑκατό!

Τέλος, γυρίζει πίσω στὸ σπίτι, ὅπου οἱ φίλοι του τὸν περιμένουν καθισμένοι στὴ θέραντα. Ἐκεῖ προσγειώνεται ἀνάμεσά τους, στέλνοντας ἕνα τρυφερὸ χαμόγελο στὴν ἀγαπημένη του Ἀστραπή.

Κάθεται σὲ μιὰ καρεκλά καὶ λέει μετὰ σοφὰρὴ φωνή:

— Δὲ χωρεῖ καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ἡ Φάουστα μᾶς ἔστειλε καὶ αὐτὰ τὰ φοδερὰ τέρατα! Εἶναι εὐτύχημα τὸ γεγονὸς ὅτι...

Ὁ Κοντοστόου πης τὸν διακόπτει λέγοντας στὸν Τσιπιτσιπ, πού εἶναι ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα τυλιγμένος μετὰ ἐπιδέσμοις:

— Εἶναι εὐτύχημα τὸ γεγονός ὅτι ἐγώ, ὁ Ὑπερκοντοστόου πης, θρῆθηκα κοντὰ σου, παλιότερατάκι! Ἀλλοιῶς τώρα θὰ ἦσαν στὴν κοιλιὰ μιᾶς γάτας! Ἐνα μόνο μετὰ στενοχωρεῖ: ὅτι ἐγώ, ὁ φοδερὸς καὶ τρομερὸς ἀναγκάστηκα νὰ χτυπήσω ἕνα... γατάκι!

Ὁ Κεραυνὸς εἶναι ἔτοιμος νὰ γυρίσῃ καὶ νά... καρπαζώσῃ τὸ νάνο, μὰ σταματᾷ βλέποντας τὸ πρόσωπο τοῦ Κοντοστόου πη νὰ χλωμιάξῃ ξαφνικά καὶ νὰ συσπάται μετὰ τὰ μάτια γουρλωμένα!

— Τί ἔπαθες, Κοντοστόου πη; ρωτᾷ.

Ὁ νάνος φέρνει ἕνα δάχτυλο στὸ στόμα του λέγοντας:

— Σσστ! Ἀκοῦστε! Ὡχ ἡ καρδούλα μου! Ἀκοῦστε!

Οἱ ἄλλοι, παραξενεμένοι στήνουν τ' αὐτί τους. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἀκοῦνε τίποτα. Ἐ-

πειτα, άκούνε κάτι που κάνει παγερά ρίγη νά διατρέξουν τη σπονδυλική τους στήλη!

Άκούνε έναν περίεργο ήχο σαν κάποιος νά γελάη σιγανά σέ μιιά γωνιά του δωματίου!

Κυττάζουν πρὸς τὸ μέρος αὐτό, μὰ δὲ βλέπουν τίποτα.

Τὸ γέλιο γίνεται πιὸ δυνατό:

— Χό, χό, χό, χό!

Τὸ πρόσωπο τοῦ νάνου γίνεται μιιά μάσκα τρόμου.

— Εἶ... εἶναι τὸ γέλιο τοῦ Φάουστ!, τραυλίζει χαζά. Εἶναι τὸ φάντασμα τοῦ Φάουστ καὶ ἦρθε νά μοῦ... ρουφήξῃ τὸ αἷμα! Πιεθαίνω!

— Πάψε, λοιπόν!, φωνάζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ἀφῆσέ μας ν' ἀκούσουμε!

— Χό, χό, χό, χό!, κάνει πάλι τὸ ἀλλόκοτο καὶ μυστηριώδες γέλιο. Χό, χό, χό, χό!

Τώρα τὸ γέλιο ἀκούγεται πιὸ πέρα, πιὸ κοντὰ στὴν πόρτα τῆς θεράντας.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγες στιγμὲς ἀκούγεται ἔξω, στὴ θεράντα.

Εἶναι τώρα πολὺ πιὸ δυνατό καὶ καθαρὸ.

— Χό, χό, χό, χό!

Σάν μαγνητισμένοι ἀπὸ τὸ ἀθέατο γέλιο οἱ Ὑπεράνθρωποι καὶ ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο ἔγαίνουν στὴ θεράντα μὲ τὰ μέτωπά τους ζαρωμένα ἀπὸ ἀπορία καὶ ἀνησυχία!

Τὶ γέλιο εἶναι αὐτό; Ἀνήκει πραγματικά στὸ Φάουστ στὸ νεκρὸ Δόκτορα Φάουστ, τὸ μεγαλύτερο ἐχθρὸ ποῦ

γνώρισε ποτὲ ὁ κόσμος; Εἶναι δυνατόν αὐτό; Μήπως πραγματικά συμβαίνει αὐτὸ ποῦ φοβᾶται ὁ Κοντοστούπης; Μήπως ἦρθε τὸ φάντασμα τοῦ Φάουστ γιὰ νά ἐκδικηθῇ;

Μὰ ὄχι! Οἱ ἥρωές μας ξέρουν ὅτι δὲν ὑπάρχουν φαντάσματα! Πρέπει λοιπὸν νά συμβαίνει κάτι ἄλλο, κάτι ἴσως πιὸ τρομερὸ, ἀλλὰ λιγώτερο μυστηριώδες!

Μήπως ὁ ἐγκέφαλος τοῦ Φάουστ (*) τοὺς ἔχει ὑπνωτίσει καὶ τοὺς κάνει νά ἀκοῦνε τὸ γέλιο ἐκεῖνο;

— Χό, χό, χό, χό!, ἀντηχεῖ πάλι τὸ γέλιο μέσα στὸν κήπο αὐτῇ τῇ φορᾷ.

Μέσα στὸ σπίτι, ὁ Κοντοστούπης παραληρεῖ ἀπὸ τὸ φόβο του. Τὰ μάτια του ἔχουν ἀλλοιωθεῖ καὶ ὁ νάνος στριφογυρίζει μέσα στὸ σαλόνι σάν τρελλός, μурμουρίζοντας:

— Τὶ νά κάνω; Ποῦ... ποῦ νά πάω; Ποῦ νά κρυφθῶ; Ὡχ ἡ καρδούλα μου! Θά μοῦ ρουφήξῃ τὸ γλυκὸ αἷματάκι μου ὁ θρυκόδακας! Ξορκισμένοι νᾶναι! Ξορκισμένοι νᾶναι!

Ἔξω, οἱ Ὑπεράνθρωποι κι ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο κατε-

(*) Ἡ Φάουστα, ἡ κόρη τοῦ Φάουστ, κατάρθωσε νά κλέψῃ τὸν ἐγκέφαλο τοῦ νεκροῦ πατέρα της καὶ νά τὸν διατηρήσῃ ζωντανό, γιὰ νά τὴν ὀδηγῇ στὸν πόλεμό της, ἐναντίον τοῦ κόσμου. Διάβασε τὸ τεῦχος 46 «Ὁ ἐχθρὸς τοῦ Κόσμου».

θαίνουν στὸν κήπο, πίσω ἀπὸ τὸ γέλιο πὺ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀντηχῇ σαρκαστικά καὶ σατανικά.

Ξαφνικά σταματοῦν κατὰ-πληκτοί, μὲ τὶς τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ τους σηκωμένες ἀπὸ φόβη!

Μέσα στὸν ἄδειο ἀέρα, μιὰ σιλουέττα παίρνει μορφή. Μιὰ κοντόσωμη σιλουέττα ἑνὸς γέρου μὲ μεγάλο κεφάλι, γυαλιά στὰ μάτια καὶ διαβολικά χαρακτηριστικά, πὺ συσπῶνται σ' ἕνα κοροϊδευτικὸ χαμόγελο.



Μ' ἕνα τρομερὸ χτύπημα ἡ τεράστια γάτα πετάει μακριὰ τὴν Ἀστροπή.

— Χριστὸς φυλάει!, λέει ἡ Ἀστροπή. Εἶναι ὁ Δόκτωρ Φάουστ!

— Ναί!, ἀπαντᾷ ὁ γερὸν τάκος. Εἶμαι ὁ Δόκτωρ Φάουστ! Εἶμαι ὁ ἴδιος ὁ Δόκτωρ Φάουστ! Ὁ Φάουστ δὲν εἶναι νεκρὸς πιά! Ὁ Φάουστ, ὁ κυρίαρχος τοῦ κόσμου, ἀναστήθηκε! Χό, χό, χό, χό!

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς, οἱ ἡρώες μας μένουν ἀσάλευτοι, ἐμβρόντητοι, παγωμένοι μπροστὰ στὸ ἀπίστευτο καὶ ἀπροσδόκητο αὐτὸ θέαμα.

— Δὲν εἶναι δυνατόν!, μουρμουρίζει ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀναστήθηκε! Κανένας, καμμιά δυνάμι στὸν κόσμον ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ Θεό, δὲν μπορεῖ νὰ ἀναστήσῃ ἕνα νεκρὸ καὶ μάλιστα ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρό! Ὁ Φάουστ εἶναι νεκρὸς καὶ σίγουρα αὐτὰ πὺ βλέπουμε καὶ ἀκοῦμε εἶναι παραιοθήσεις, εἶναι κάτι πὺ δὲν ὑπάρχει καὶ πὺ μᾶς κάνουν νὰ τὰ βλέπουμε καὶ νὰ τ' ἀκοῦμε μὲ κάποιο μυστηριώδη τρόπο!

— Δὲν ὑπάρχω, ἔ; κάνει ὁ Φάουστ. Χό, χό, χό, χό! Αὐτὸ εἶναι πολὺ ἀστεῖο! Κυττάξτε γιὰ νὰ θεβαιωθῆτε πὺς ὑπάρχω πραγματικά! Βλέπετε αὐτὸ ἐκεῖ τὸ δέντρο;

Καὶ δείχνει ἕνα μεγάλο δέντρο στὸ κέντρο τοῦ κήπου.

— Κυττάξτε τί θὰ γίνῃ!

Τραβάει ἕνα πιστόλι, τὸ στρέφει πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ τρσβάει τὴ σκανδάλη.

Μιὰ ἔντονη φλόγα πετιέ-

ται μέσα από τὸ στόμιο τοῦ πιστολίου καὶ τὸ δέντρο ἀρπάζει ἀμέσως φωτιά καὶ καίγεται μέσα σὲ μιὰ στιγμή σὰν πυροτέχνημα!

— Δὲν ὑπάρχω, ἔ; συνεχίζει ὁ σατανικός γεροντάκος. Καὶ οἱ γάτες μου; Δὲν ὑπῆρχαν οὔτε αὐτές, ἔ; Καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ καταθρόχθισαν; Δὲν ὑπῆρχαν οὔτε αὐτοί; Οἱ γάτες μου, ἔ? Γ κ ρ έ κ ο ἦταν τό... ἐπισκεπτήριό μου! Τίς ἔστειλα γιὰ νὰ προαναγγείλω τὴν ἐπιστροφή μου στὸν κόσμον καὶ τὴν ἐπανάληψι τοῦ πολέμου ἐναντίον σας καὶ ἐναντίον τῆς Ἀνθρωπότητος! Ὁ νέος αὐτὸς πόλεμος, ποὺ θὰ διεξαχθῇ μὲ νέα ὅπλα καὶ νέες μεθόδους, θὰ σημάνη τὸ τέλος σας καὶ τὸ τέλος ὅλου τοῦ κόσμου!

Ὁ ἔ? Γ κ ρ έ κ ο νοὶ ὦθει μιὰ ἀπέραντη φρίκη νὰ τὸν πλημμυρίζη. Ἕνα πλάσμα, Ἕνα πραγματικὸ πλάσμα ποὺ ἔχει τὴ μορφή τοῦ Φάουστ καὶ μιλάει σὰν τὸν Φάουστ, στέκεται μπροστά του καὶ ἀπειλεῖ τὸν κόσμον!

Εἶναι ὅμως ὁ ἴδιος ὁ Φάουστ; Ὁ Ἕλληνας δὲν τὸ πιστεύει αὐτό!

Ὅ,τι κι' ἂν συμβαίη ὅμως Ἕνα πρᾶγμα εἶναι βέβαιο: ὁ κόσμος ἔχει νὰ ἀντιμετωπίσῃ πάλι ἕναν τρομερὸ ἐχθρὸ ἕναν κίνδυνον ἴσως τρομερότερον ἀπὸ κάθε προηγούμενον.

Ἐπομένως πρέπει νὰ δράσῃ, ὅσο πιὸ κεραυνοβόλα μπορεῖ!



— Γονάτισε, λέει ὁ Δόκτωρ Φάουστ.

Ὁ Σατανικός
Φάουστ!

ΜΕ ΜΙΑ ἀπότομη καὶ ταχύτατη κίνησι, ὁ ἔ? Γ κ ρ έ κ ο πιέζει τὸ κουμπάκι μιᾶς μικρῆς συσκευῆς, ποὺ εἶναι περασμένη στὸ ἀριστερὸ του χέρι, δίπλα στὸ ρολογάκι - ραδιοπομπό.

Ἕνα παράξενο πρᾶγμα συμβαίνει τότε.

Τὸ κορμί του σβήνει! Χάνεται καὶ στὴ θέσι του δὲν ὑπάρχει τώρα παρὰ ὁ ἄδειος, διαφανὴς ἀέρας!

Ὁ Ἕλληνας Ὑπεράνθρωπος ἔχει γίνῃ ἀόρατος!

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ ἔ? Γ

Γ κ ρ έ κ ο τραβάει τὸ πιστόλι του ἀπὸ τῆ θήκη του καί, στρέφοντάς το πρὸς τὸν Φάουστ, τραβάει ταυτόχρονα τὴ σκανδάλη τῆς ἀτομικῆς διασπάσεως, ποὺ ἀποσυνθέτει καὶ διαλύει τὰ πάντα, καὶ τῆς ἀτομικῆς φλόγας, ποὺ νεκρώνει κάθε ζωντανὸ πλάσμα!

Ἕνα σφύριγμα καὶ μιὰ κατακόκκινη φλόγα ξεπηδοῦν ἀπὸ τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ καὶ ὁ Φάουστ, χτυπημένος κατὰστηθα ἀπὸ τὶς τρομερὲς δυνάμεις, τινάζεται πρὸς τὰ πίσω μὲ φόρα οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο!

Μὰ δὲν παθαίνει τίποτ' ἄλλο! Οὔτε διαλύεται, οὔτε πεθαίνει!

Στέκεται ἀπλῶς ἐκεῖ, ζαλισμένος, βογγώντας καὶ τρεκλίζοντας, καὶ θλασθημῶντας σατανικά, ἐνῶ ὁ Ἕλληνας τὸν χτυπάει καὶ τὸν ξαναχτυπάει μὲ τὸ πιστόλι του!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲ χάνει τὴν εὐκαιρίαν νὰ πάρῃ μέρος στὴ μονομαχίαν αὐτὴ ἀνάμεσα στὸν ἀλλόκοτο Φάουστ καὶ στὸν δαιμόνιο Ἕλληνα!

Μὲ μιὰ θεαματικὴ ἐκτίναξι, ὁρμάει πρὸς τὰ ἔμπροσθ καὶ χτυπάει μὲ τὸ κεφάλι τὸν Φάουστ στὸ στήθος!

Τὸ χτύπημα στέλνει τὸ σατανικὸ γεροντάκο νὰ κυλιστῇ δεκαπέντε μέτρα μακριά, πάνω στὴ χλόη τοῦ κήπου, μὰ συγχρόνως ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ Φάουστ τινάζονται ἰσχυρὲς ἀστραπὲς, ποὺ κάνουν τὸ κορμὶ τοῦ Ὑπεράνθρωπου νὰ σπασθῇ καὶ νὰ πεταχθῇ κι

αὐτὸ δεκαπέντε μέτρα μακριὰ πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι!

Ὁ γεροντάκος σηκώνεται ὀρθίος μ' ἓνα πῆδημα καὶ θάζει τὰ γέλια:

— Χό, χό, χό, χό! Δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ κάνετε τίποτα, Ὑπεράνθρωποι! Δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ κάνης τίποτα, ἄτιμε Ἕλληνα! Εἶμαι ἄτρωτος! Ἄτρωτος σὲ κάθε χτύπημα καὶ σὲ κάθε καταστρεπτικὸ μέσο!

Ὁ Κοντοστούτης, ποὺ παρακολουθεῖ τὴ συναρπαστικὴ καὶ τρομακτικὴ αὐτὴ μάχη πίσω ἀπὸ τὸ τζάμι τῆς πόρτας τῆς θεράντας, ἀποτρελαίνεται, τώρα γιὰ καλὰ!

— Εἰ... εἶναι πραγματικὰ ὁ Δόκτωρ Φάουστ!, τραυλίζει. Τὶ χαρά! Πόσο εὐχάριστο εἶναι νὰ ξαναβλέπῃ κανεὶς τοὺς παλιοὺς φίλους του! Φάουστ! Φαουστάκι μου! Περίμενέ με! Ἐρχομαι νὰ σέ... φιλήσω!

Καὶ πραγματικὰ θγαίνει ἔξω, τρέχει πρὸς τὸν Φάουστ, ἀνοίγει τὰ μπράτσα τοῦ καὶ τόν... ἀγκαλιάζει!

Δυνατὲς ἀστραπὲς ξεπηδοῦν ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ γέρου καὶ ὁ νάνος τινάζεται στὸν ἀέρα σὰν βλήμα μέσα ἀπὸ τὸ στόμιον ἑνὸς κανονιοῦ!

Εὐτυχῶς, ἡ πτητικὴ συσκευὴ ποὺ τοῦ ἔχει χαρίσει ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο τον συγκρατεῖ στὸν ἀέρα καὶ τὸν ἐμποδίζει νὰ πᾶσθι μὲ φόρα στὴ γῆ καὶ νὰ σκοτωθῇ.

— Ἐ; κάνει ὁ νάνος μορφάζοντας σὰν ἀποκράτικη

μουτσούνα. Τι ήταν αυτό; "Ε-
ται υποδέχονται τούς παλιούς
καλούς φίλους, παλιόγερε;
Τώρα θα σου δείξω ἐγώ!

Γυρίζει, μπαίνει πετώντας
στο ἐργαστήριο του "Ελληνα
καὶ ξαναθαγαίνει σχεδὸν ἀμέ-
σως.

Στὸ ἓνα του χέρι κρατάει
μιὰ ἀπὸ τὶς σκουρόχρωμες ἐ-
κείνες μπαλίτσες τοῦ "Ε λ
Γ κ ρ έ κ ο, πού μὲ τὸ στε-
ρεοποιημένο ὕγρὸ τῆς αἰχμα-
λωτίζει τὰ πάντα!

Σημάδεύει τὸ Φάουστ καὶ
τοῦ πετάει τὴ μπαλίτσα. Τὸ
ἔλλημα χτυπάει τὸν γεροντά-
κο στὸ κεφάλι καὶ ἓνα πυ-
κνόρρευστο ὕγρὸ τὸν περιλού-
ζει καὶ πῆζει ἀμέσως, αἰχμα-
λωτίζοντας τὸ θανάσιμο ἐ-
χθρὸ τῆς Ἀνθρωπότητος μέ-
σα σ' ἓνα σκληρὸ, ἄθραυστο
καθόυκι!

— Ζήτω!, οὐρλιάζει ὁ νά-
νος καθὼς προσγειώνεται δι-
πλα στὸν αἰχμάλωτο Φάουστ.
Τὸ ποντίκι πιάστηκε στὴ φά-
κα! "Αμ' τί νόμιζες, κυρ-Φά-
ουστ; "Ἐχεις νὰ κάνης μὲ τὸν
"Υπερκοντοστούπη! "Εγὼ σ'
ἔφαγα τὴν πρώτη φορά κι' ἐ-
γὼ σ' ἔφαγα τὴ δεύτερη...
"Αγίε "Ονούφριε! Θὰ πάθω
συγκοπή!

Τὸ καθόυκι πού τυλίγει
τὸν Φάουστ ἀνοίγει ξαφνικὰ
στὰ δυὸ μ' ἓναν ξερὸ κρότο
κι' ὁ σατανικὸς γεροντάκος
θαγαίνει ἀπὸ ἐκεῖ ὀλόγερως,
ὀλοζώντανος καὶ χαμογελα-
στός!

— Χό, χό, χό, χό!, κάνει
κοροϊδευτικά. Δὲν μπορεῖτε
νὰ μοῦ κάνετε τίποτα! Κυτ-

τάξτε τώρα τί μπορῶ νὰ σὰς
κάνω ἐγώ!

Σηκώνει τὸ πιστόλι του
καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη μὲ
τὴν κάννη στραμμένη πρὸς
τὸν Κοντοστούπη.

— "Ωχ!, ξεφωνίζει ὁ νά-
νος σπαραχτικά. Μ' ἔφαγε τὸ
...φάντασμα!

Καὶ πέφτει χάμω ἀναίσθη-
τος!

"Ο Φάουστ κάνει νὰ γυρί-
σῃ τὸ πιστόλι του πρὸς τοὺς
"Υπερανθρώπους, μὰ τὴν ἴδια
στιγμὴ ὁ ἄδρατος "Ελληνας
ἐξαπολύει ἐναντίον του ὅλες
τὶς δυνάμεις τοῦ πιστολιοῦ
του τινάζοντάς τον πάλι πολὺ
μακριά!

Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ ἐχθρὸς
τοῦ κόσμου ἀποφασίζει νὰ
ἐγκαταλείψῃ τὴν πάλῃ. Μὲ
μιὰ γοργὴ κίνησι πιέζει τὸ
κουμπὶ τῆς συσκευῆς, ὅμοιας
μὲ τοῦ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο,
πού ἔχει περασμένη στὸ χέρι
του, καὶ ἐξαφανίζεται!

Τὸ γέλιο τοῦ ἀντηχεῖ τώρα
στὸν ἀέρα πάνω ἀπὸ τὰ κε-
φάλια τους.

— Χό, χό, χό, χό! "Ο κύρι-
ός σας Δόκτωρ Φάουστ σὰς
ἀποχαιρετάει... προσωρινά!
"Όταν θὰ ἐπιστρέψω, ὁ ἀτι-
μος "Ελληνας, ὁ "Ε λ Γ κ ρ έ
κ ο, θὰ θρεθῇ ξαπλωμένος
μέσα σ' ἓνα φέρετρο, ὅπως
ἦμουν ἄλλοτε κι' ἐγώ! Χό,
χό, χό, χό!

Τὸ γέλιο τοῦ σατανικοῦ γε-
ροντάκου, μὲ τὸ μεγαλοφυῆ
μὰ ἐγκληματικὸ ἐγκέφαλο,
σβῆναι σιγὰ - σιγὰ!

Χάμω, πάνω στὸ γρασιδί, ὁ

Κοντοστρούπης σαλεύει άδύναμα θογγώντας:

— Μά σκότωσε! Ό παλιόγερος με ξέκανε! Μά ξέρω κι' έγώ τι θά κάνω τώρα! Θά γίνω... θουκόλακας και θά πάω νά του... ρουφήξω τó αίμα!...

Ή Άνισρη Συμμαχία



ΑΠΟΥ, πάνω σ' ένα θουνό, στά θάθη μιās σπηλιάς, ό "Α λ λ ο ς, τó κτηνώδες μηχανικό ρομπότ, ό γιγάντιος μετάλλινος άνθρωπος με τόν τεχνητό έγκέφαλο, είναι καθισμένος σέ μιá σιδερένια καρέκλα, μπροστά σ' ένα μετάλλιο τραπέζι σκεπασμένο άπό μπουκαλάκια με χημικά ύγρα και διάφορα έπιστημονικά όργανα.

Δέν κάνει πειράματα αútή τή στιγμή ό φρικτός "Α λ λ ο ς. Είναι θυθισμένος σέ στοχασμούς. Τó τεχνητό άλλα μεγαλοφυές μυαλό του προσπαθεί νά βρῃ ένα νέο τρόπο, πιό άποτελεσματικό, γιά νά καταστοέψη τόν κόσμο, νά εξαφανίση τήν Άνθρωπότητα και νά φέρη πάνω στή γῆ τή βασιλεία τών μηχανικών ανθρώπων!

Δυό πλάσματα μισεί πάνω άπό κάθε άλλο, ό μετάλλινος γίγαντας: Τόν "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, τόν Έλληνα Υπεράνθρωπο, πού κάθε τόσο βάζει έμπόδια στο δρόμο του καταστρέφοντας και ματαιώνοντας τά σχέδιά του, και τή Φά

ουστα, τήν κόρη τοῦ Δόκτορος Φάουστ, πού θέλει νά γίνῃ αútῇ Αὐτοκράτωρ τοῦ Κόσμου και "Αρχων τοῦ Έγκλήματος!

"Αν μπορούσε νά έξοντώση τούς δυό αὐτούς ανθρώπους, ό "Α λ λ ο ς θά γινόταν εὐτυχισμένος!

Τίποτα δέ θά μπορούσε πιά νά τόν συγκρατήσει!

Καμμιά δύναμι στον κόσμο δέ θά μπορούσε νά τόν έμποδίσῃ νά καταστρέψῃ τόν κόσμο, και κανένας δέ θά τοῦ άμφισβητούσε τó δικαίωμα νά γίνῃ Αὐτοκράτωρ!

— "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο!, ψιθυρίζει με τή μεταλλική σπηλαιώδη φωνή του γεμάτη μίσος. Φάουστα!

— Ξεχνάς έναν παλιό και καλό φίλο σου, "Α λ λ ε!, λέει ξαφνικά μιá φωνή. Ξεχνάς τόν Φάουστ, τόν δημιουργό σου! Χό, χό, χό, χό!

Ό μηχανικός γίγαντας στριφογυρίζει άπότομα και κυττάζει γύρω μέσα στο κρησφύγετό του. Δέ βλέπει κανένα! Ποιός είχε μιλήσει; Τί φωνή ήταν αὐτή; Τοῦ θυμίζει τή φωνή τοῦ Δόκτορος Φάουστ, τοῦ μεγαλοφυούς αρχι-κακούργου πού τόν είχε δημιουργήσει, μά δέν είναι δυνατόν! Ό Φάουστ είναι νεκρός!

«Σίγουρα, σκέπτεται ό τεχνητός έγκέφαλός του, μοῦ φάνηκε πώς άκουσα τή φωνή αὐτή!...»

Και ξαναθυθίζεται στους έκδικητικούς στοχασμούς

του. "Όταν έξοντώση τὸν Ἑλ-
Γ κ ρ έ κ ο, θά...

— "Α λ λ ε!, ξαναλέει ἡ
φωνή. Σοῦ μιλάει ὁ Φάουστ,
ὁ κύριός σου! Ξεχνᾷς ὅτι ξ-
γω τὴ δύναμι νὰ σὲ μεταβά-
λω σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ παλιο-
σίδερα;

Τὸ ρομπὸτ τινάζεται ὀρθιο.
Τὰ ψυχρὰ ἀλλόκοτα μάτια
τοῦ εἶναι τώρα νεμᾶτα φό-
βο, καθὼς κυττάζουν γύρω.
Μὲ ἀκονή, διστακτικὴ φωνή
μουρμουρίζει:

— Ποιὸς... εἶναι; Δὲ βλέ-
πω κανένα! "Ο... ὁ Φάουστ
δὲν ὑπάρχει πιά! Εἶναι νε-
κρός!

— Νεκρός, ἔ; λέει ἡ φωνή.
Χό, χό, νό, νό! Εὐναριστήθη
κες πολὺ ὅταν πέθανε. ἔ;
Μάθε, λοιπόν, ὅτι δὲν εἶμαι
πιὰ νεκρός! Εἶμαι ζωντανὸς
τώρα! Καὶ εἶμαι ἔτοιμος νὰ
ξαναρνήσω τὸν πόλεμο ἐναν-
τίον τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Δι-
καίου! Εἶμαι ἔτοιμος νὰ ξα-
νανίγω ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ
Ἑνκλήματος! Κύτταξε!

Δυὸ σινανοὶ μεταλλικοὶ
κρότοι ἀκούγονται καί, μέσα
ἀπὸ τὸν ἄδειο ἀέρα, μπροστὰ
στὸν "Α λ λ ο, δυὸ μορφές
σχηματίζονται!

"Ο Δόκτωρ Φάουστ καὶ ἡ
κόρη τοῦ Φάουστα!

Τὸ ρομπὸτ μένει ἀσάλευ-
το, μαρμαρωμένο, ἀνοιγοκλεί-
νοντας σπασμωδικὰ τὸ στόμα
του.

— Δέ... δὲν εἶναι δυνατόν!,
μουρμουρίζει. Οἱ ἄνθρωποι
ὅταν πεθαίνουν, δὲν ξαναζων-
τανεύουν! Ἐγὼ σὲ εἶδα, με-
τὰ μᾶτια μου νεκρό! Δὲν

μπορεῖ νὰ εἶσαι ζωντανός!

"Ο Δόκτωρ Φάουστ τραθάει
ἕνα πιστόλι, τὸ στρέφει πρὸς
τὸ στήθος τοῦ κτηνώδους μη-
χανικοῦ θνητοῦ καὶ πιέζει τὴ
σκονδάλη!

Σποωγμένος ἀπὸ μιὰ κα-
ταπληκτικὴ δύναμι, ὁ "Α λ-
λ ο ς τινάζεται πρὸς τὰ πύ-
σω, χτυπάει πάνω στὸν πέ-
τοινο τοῖγο τοῦ κορηφυγέτου
τοῦ καὶ μένει ἐκεῖ σαστισμέ-
νος, ζαλισμένος καὶ τρουαν-
μένος, μετὰ τὰ ψυχρὰ παροξέ-
να μάτια τοῦ γεμάτος δέος!

Συνέοχεται σχεδὸν ἀμέσως
καὶ συσπειρώνεται γιὰ νὰ ἐ-
πιτεθῇ. Μὰ ἡ φωνὴ τοῦ Φά-
ουστ τὸν σταματᾷ:

— Θέλεις λοιπὸν νὰ πεθά-
νῃς, "Α λ λ ε; Θέλεις νὰ σὲ
ἐξοντώσω; "Ελα κοντά! "Ε-
λα καὶ γονάτισε μπροστὰ
στὸν κύριό σου! Γονάτισε καὶ
δόςε τὸ λόγόν σου ὅτι θὰ ἀ-
γωνιστῇς κάτω ἀπὸ τὴς δια-
ταγές του καὶ κάτω ἀπὸ τὴς
διαταγές τῆς Φάουστας, τῆς
κόρης μου! Δὲν μπορεῖς νὰ
κάνῃς διαφοροετικά! "Ενα ρο-
μπὸτ δὲν μπορεῖ νὰ γίνη "Α ο
γων τοῦ Κόσμου, γιὰτὶ ὁ τε-
χνητὸς ἐγκέφαλός του εἶναι
κατώτερος ἀπὸ τὸν ἐγκέφα-
λο τῶν ἀνθρώπων! Γονάτισε!

"Ο "Άλλος θέλει νὰ ἀντι-
σταθῇ. Θέλει νὰ ἐπιτεθῇ ἐναν-
τίον τοῦ Φάουστ καὶ τῆς κό-
ρης του καὶ νὰ τοὺς ἐξοντώ-
σῃ. Μὰ δὲν τολμᾷ.

— Γονάτισε!, ξαναλέει ὁ
Φάουστ.

Τὸ ρομπὸτ κάνει μερικὰ
βήματα μπροστὰ καὶ πέφτει

στά γόνατα! 'Ο μετάλλινος κτηνώδης γίγαντας πέφτει στά γόνατα μπροστά στο νεκρاناσημένο Φάουστ!

— Δόκτωρ Φάουστ!, λέει με τη σπηλαιώδη φωνή του. Είσαι ο κύριός μου! Θά υπακούω στο μέλλον στίς διαταγές σου, και στίς διαταγές τής κόρης σου! Συγχώρησέ με, αν στο παρελθόν τόλμησα νά έπιτεθώ έναντίον τής Φάουστας!

'Ο Φάουστ τόν κυττάζει περιφρονητικά!

— Σέ συγχωρώ!, λέει. "Οχι όμως έπειδή τó αξίζεις, αλλά έπειδή σέ χρειάζομαι στον πόλεμό μου έναντίον του 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο και των 'Υπερανθρώπων! Πάντως, σου υπόσχομαι νά κάνω τήν ψυχή σου νά χορτάση από τó έγκλημα και τήν καταστροφή! 'Εμείς οι τρεις, δουλεύοντας συνδυασμένα, μπορούμε νά κάνουμε τρομερά πράγματα! Σήκω επάνω!

'Ο "Α λ λ ο ς σηκώνεται άργά. 'Ο Φάουστ λέει:

— "Ελα έδω στο τραπέζι, "Α λ λ ε ι! "Ελα νά σου δείξω τήν τελευταία μου έφεύρεσι! Είναι κάτι πού χρειάζεται μελέτη ακόμα και ύπομονή! Θά αναλάβης έσύ νά άποτελειώσης τήν έφεύρεσί μου μέσα στο εργαστήριό σου. "Όταν τελειώσης, θά κάνουμε μιά δοκιμή, όχι στους κοινούς ανθρώπους, όπως τις άλλες φορές, αλλά στον ίδιο τόν άγαπητό μας 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο!

Τό Κουνοῦπι
του Θανάτου



ΕΣΑ στο έργα στήριό του, ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, τó δαιμόνιο 'Ελληνόπουλο, πού ξεκίνησε από μιά φτωχογειτονιά τής 'Αθήνας για νά γίνη ό μεγαλύτερος έφευρέτης του κόσμου και ό τρανώτερος προστάτης τής 'Ανθρωπότητος, είναι καθισμένος σέ μιά πολυθρόνα ευθισμένος σέ σκέψεις.

Δυό τρομερά προβλήματα άπασχολούν τó μεγαλοφυή έγκέφαλό του. Τό άπίστευτο πρόβλημα τής νεκρاناσίσεως του Φάουστ και τó πρόβλημα τής άσφαλείας τής "Ελσας τώρα πού ό φοβερός Δόκτωρ ξαναμπήκε στή μάχη του Καλού και του Κακού.

'Ο "Ελληνας δέν πιστεύει ότι ό Δόκτωρ Φάουστ έχει άναστηθή. Σάν μεγάλος έπιστήμων πού είναι, ξέρει ότι όταν ένας ζωντανός οργανισμός πεθάνη και άποσυντεθή, τίποτα δέν μπορεί νά τόν ξαναφέρη στή ζωή, καμμία δύναμις έκτός από τó Θεό, δέν μπορεί νά τόν άναστήση!

Τι συμβαίνει, λοιπόν; 'Ο άνθρωπος πού παρουσιάστηκε ως νεκρاناσημένος Φάουστ δέν ήταν ρομπότ. Γι' αύτó είναι βέβαιος ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, γιατί μιά μικρή ειδική συσκευή, πού έχει επάνω του και πού προδίδει τήν παρουσία των ρομπότ, δέν

έλειτούργησε όταν φάνηκε ο Φάουστ.

Έπομένως ο Φάουστ, ο νέος Δόκτωρ Φάουστ, είναι άνθρωπος. Ίδως γίνεται αυτό όμως; Ία χαρακτηριστικά είναι τα ίδια, η φωνή ή ίδια, το γέλιο το ίδιο, ο έγκεφαλος ο ίδιος με την έγκληματικότητα του και τη μεγαλοφυΐα του!

Τι συμβαίνει λοιπόν;

Ό Έ λ Γ κ ρ έ κ ο παύει να σκέπτεται γύρω από το πρόβλημα αυτό. Δεν μπορεί να βρή την εξήγησή του. Αποφασίζει να αναβάλει την εξέταση του ζητήματος για αργότερα, όταν θα έχει κι άλλα στοιχεία στη χέρια του.

Αρχίζει τώρα να εξετάζει το δεύτερο πρόβλημα, το πρόβλημα της ασφαλείας της Έλσας και του σπιτιού των Υπερανθρώπων.

Τώρα που οι έχθροι του ανθρώπινου γένους έγιναν τρεις ο Έλληνας προβλέπει ότι οι επιθέσεις θα γίνουν πολύ πιο τρομερές και πιο συχνές.

Πρέπει, λοιπόν, να βρή έναν τρόπο να προστατευτεί το σπίτι των Υπερανθρώπων, μια άμυντική δύναμη που να εμποδίζει τους αντιπάλους τους να προκαλούν καταστροφές στο σπίτι και να απειλούν τη ζωή της Έλσας.

Σηκώνεται, κάθεται μπροστά ο Ένα μαρμάρινο τραπέζι και αρχίζει να δουλεύει πυρετωδώς. Ξέρει τι πρέπει να κάνει. Ουμμάται μια παλιά έ-

φεύρεση του Σατούρ (*), το άορατο τείχος, τον αθέατο θόλο που ήταν αδιαπέραστος από κάθε δύναμη! Του είχε μιλήσει για την έφεύρεση αυτή ο Υπεράνθρωπος και τώρα ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο προσπαθεί να δημιουργήσει μια παρόμοια συσκευή και να σχηματίσει έτσι ένα άορατο θώρακα γύρω από το σπίτι.

Έτσι, θα είναι ήσυχος και θα μπορέσει να συνεχίσει τον πόλεμό του έναντι των έχθρων του κόσμου, χωρίς την αδιάκοπη ανησυχία μήπως πάθει τίποτα ή Έλσα, ή μητέρα της αγαπημένης του Άστρατης!

Καθώς δουλεύει πυρετωδώς, δεν προσέχει ότι ανάλαφρα βήματα ακούγονται μέσα στα δωμάτια. Και δεν ακούει μια σιγανή ανάσα, που προδίδει την παρουσία κάποιου εκεί μέσα...

* * *

Λίγα λεπτά νωρίτερα, μέσα στο κρησφύγετο του Ά λ ο υ, ο Δόκτωρ Φάουστ παραληρεί από σατανική χαρά.

— Μπράβο!, λέει στο ρομπότ. Τελειοποίησες την έφεύρεσί μου πολύ πιο γρήγορα απ' όσο φανταζόμουν! Κύτταξε, Φάουστα! Κύτταξε, κόρη μου! Είναι κάτι τόσο όμορφο!

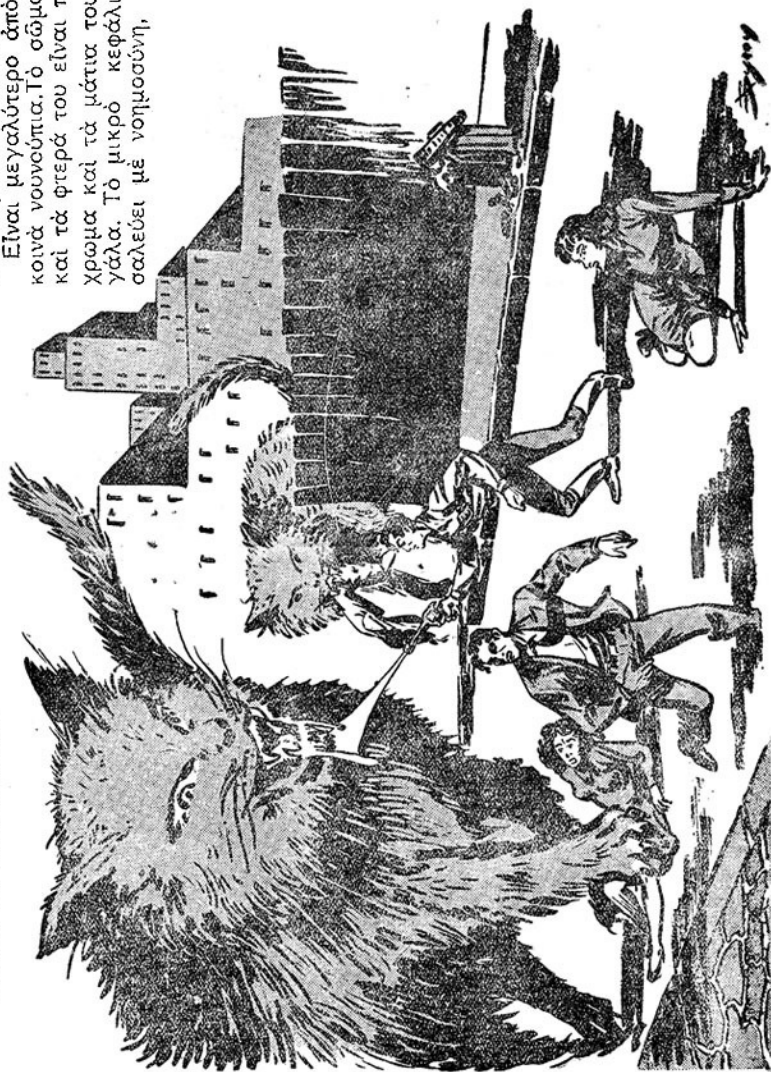
Πάνω ο Ένα τραπέζι, μπροστά στον Ά λ λ ο, ένα μι-

(*) Διάβασε το τεύχος 30, που έχει τον τίτλο: «Η Προδοσία του Καραυνοδ».

Τεράστιες γάτες, καταπληκτικά
 όντα, ξεχύθηκαν ξαφνικά στους
 δρόμους της μεγαλούπολης!.

κρό έντομο θρίσκειται κάτω
 από μιά γάλα. Είναι ένα εί-
 δος παράξενου κουνουπιού.

Είναι μεγαλύτερο από τα
 κοινά νουνούτσια. Το σώμα του
 και τα φτερά του είναι πολύ-
 χρωμα και τα μάτια του με-
 γάλα. Το μικρό κεφάλι του
 σάλευει με νοημοσύνη, σάν



νά καταλαβαίνει τα λόγια του Φάουστ.

— Χό, χό, χό, χό! κάνει ο σατανικός γεροντάκος. Τό Κουνούπι του Θανάτου είναι έτοιμο! Μ' αυτό θα έκδικη-
θούμε τον άτιμο Έλληνα, "Α λ λ ε μου! Μ' αυτό θα τιμωρήσουμε τον Έ λ Γ κ ρ έ κ ο για όσα μάς έχει κάνει ως τώρα, Φάουστα, κόρη μου! Χό, χό, χό, χό!

— Πώς θα γίνει αυτό, πατέρα; ρωτάει το δμορφο κορίτσι με τη διαβολική ψυχή.

— Τό Κουνούπι αυτό, Φάουστα, άπαντάει ο γέρος τρίβοντας με ίκανοποίησι τὰ χέρια του, έχει ένα δηλητήριο με παράξενες ιδιότητες. Αν μπη στον οργανισμό ενός ανθρώπου, προκαλεί έναν ψεύτικο θάνατο, μιá νεκροφάνεια, που κάνει τον άνθρωπο νά φαίνεται σαν νεκρός! Αυτός που τοντσιμπάει το Κουνούπι του Θανάτου παύει νά άναπνέει και ή καρδιά του σταματάει. Τό κορμί του παγώνει σαν νεκρού!... "Αν τον έξετάσει ακόμα κι' ο καλύτερος γιατρός του κόσμου, δέ θα μπορέσει νά καταλάβει ότι είναι ακόμα ζωντανός! "Όταν λοιπόν τό Κουνούπι μουτσιμπήσει τον Έ λ Γ κ ρ έ κ ο, οί φίλοι του θα τον νομίσουν νεκρό και θα τονθάψουν και ό "Έλληνας θα πεθάνει όριστικά μέσα στον τάφο του! "Ωραίο, έ; Χό, χό, χό, χό!

Τά μάτια της Φάουστας λάμπουν δαιμονικά.

—Περίφημο! άπαντάει. Δέν

θα μπορούσε νά γίνει καλύτερη έκδίκησι! "Ένα μόνο πράγμα με κάνει διστακτική: "Όπως σου έξηγησα, πατέρα, ό Έ λ Γ κ ρ έ κ ο, χάρις σ' ένα θαυματουργό φάρμακό του, έχει γίνει άτρωτος όπως και οί "Υπεράνθρωποι! Τό Κουνούπι σου δέ θα μπορέσει νά του τρυπήσει τό δέρμα!

Ό Φάουστ Κουνάει τό κεφάλι του εύθυμα.

— Τό σκέφτηκα κι' αυτό, κόρη μου! Με φαντάζεσαι, λοιπόν, για τόσο άνόητο; Τό Κουνούπι μου δέν τρυπάει τό δέρμα με τό κεντρί του, αλλά τό χώνει μέσα στους πόρους της τού δερματος, που είναι άπαραίτητοι για την άδηλο διαπνοή! "Έτσι, όσο άτρωτο κι' άν είναι τό κορμί του, ό Έ λ Γ κ ρ έ κ ο δέ θα μπορέσει νά γλυτώσει από τόν δηλητήριο του Θανάτου! Χό, χό, χό, χό!

Και ό Φάουστ σηκώνει τη γυάλα από τό τραπέζι μαζί με τό πολύχρωμο Κουνούπι.

— Πηγαίνω, λέει προχωρώντας πρós την έξοδο, νά τό αφήσω ελεύθερο μέσα στο έργαστήριο του "Έλληνα! Εύχηθήτε μου καλή έπιτυχία!...

Ό Έ λ Γ κ ρ έ κ ο νεκρός!



ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ

συνεχίζει τὰ πειράματά του, χωρίς ν' άκούη τὰ σιγανά θήματα μέσα στο έργαστήριό του.

Ξαφνικά, άκούει ένα θορυβώδες θούϊσμα κουνουπιού και σηκώνει τὸ κεφάλι του.

Βλέπει ένα μεγάλο πολύχρωμο κουνούπι νὰ πετάει μέσα στο δωμάτιο. Ζαρώνει τὰ φρύδια του.

— Περίεργο κουνούπι!, μουρμουρίζει. Δὲν ἔχω ξαναδῇ παρόμοιο!

Τὴν προσοχή του ὁμῶς τὴν τραβοῦν πάλι τὰ πειράματά του καὶ σκύβει πάλι τὸ κεφάλι του στο τραπέζι. Τὰ σιγανὰ, σχεδὸν ἀνεπαίσθητα ἔηματα πλησιάζουν στο παράθυρο καὶ σθῆνουν.

Τὸ κουνούπι ἐξακολουθεῖ νὰ διαγράφει κύκλους στὸν ἀέρα, ζυγώνοντας ὅλο καὶ πιὸ πολὺ στὸν Ἐλ Γκρέκο, ποὺ δοκιμάζει τώρα μιὰ μικρὴ παράξενη συσκευή.

Πλησιάζει στὸ κεφάλι του καὶ χαμηλώνει γιὰ νὰ καθήσῃ στὸ σθέρκο του, ὅταν ἡ πόρτα ἀνοίγει ἀπότομα καὶ ἡ Ἀστραπὴ μπαίνει μέσα καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸν ἀγαπημένο της.

Αὐτὸς σηκώνει πάλι τὸ κεφάλι του καὶ τὸ κουνούπι ἀπομακρύνεται τρομαγμένο.

— Ἀστραπή!, λέει μὲ χαρὰ ὁ Ἕλληνας. Ἐφτιαξά μιὰ συσκευή ποὺ παράγει ἕναν ἀδιαπέραστο ἀόρατο θόλο, σὰν ἐκείνον ποὺ εἶχε δημιουργήσει ἄλλοτε ὁ Σατούρ, ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος! (*)

Τὸ πρόσωπο τῆς Ἀστραπῆς φεγγαβολαίνει ἀπὸ χαρὰ.

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος 30.

— Ἀλήθεια; φωνάζει. Θὰ μπορούμε τότε νὰ εἴμαστε ἡσυχοὶ γιὰ τὴ μητέρα κάθε φορὰ ποὺ οἱ ἐχθροὶ τοῦ κόσμου θὰ κάνουν ἐπίθεσι! Εἶσαι βέβαιος ὅτι λειτουργεῖ;

— Κύτταξε!, λέει ὁ Ἐλ Γκρέκο. Τραβῶντας αὐτὸ τὸ μοχλὸ, θάζει κανεῖς σὲ λειτουργία τὴ μηχανή. Γυρίζοντας ἔπειτα αὐτὸ τὸ δείκτη κανονίζει τὸ μέγεθος τοῦ ἀόρατου θόλου. Ὅταν ὁ δείκτης εἶναι στὸ «ἕνα» ὁ ἀόρατος θόλος θὰ ἔχει ἕνα μέτρο ἀκτίνα. Ὅταν δείχνει στὸ «δύο», ἡ ἀκτίνα τοῦ θόλου θὰ εἶναι δυὸ μέτρα. Μπορούμε ἔτσι νὰ κάνουμε ἕνα θόλο μὲ ἀκτίνα ἀπὸ ἕνα ὠς χίλια μέτρα! Κύτταξε!

Τραβάει τὸ μοχλὸ καὶ γυρίζει τὸ δείκτη στὰ δυὸ μέτρα. Ἐνα σιγανὸ θούϊσμα ἀκούγεται. Ὁ Ἕλληνας λέει:

— Δοκίμασε νὰ φύγης, Ἀστραπή!

Ἡ Ντιάνα κάνει νὰ ἀπομακρυνθῇ, μὰ σκοντάφτει πάνω σὲ κάτι ἀόρατο ἀφήνοντας μιὰ κραυγὴ πόνου. Κοτάπληπτη, σηκώνει τὴ γροθιά της καὶ χτυπάει μὲ ὅλη τῆς τὴ δύναμι τὸ ἀόρατο φράγμα.

Τίποτα! Ἡ γροθιά της, ποὺ μπορεῖ εὐκόλα νὰ τσακίσῃ τὸ θώρακα ἑνὸς τάνκ, δὲν σπάζει τὸν ἀόρατο θόλο τοῦ Ἐλ Γκρέκο!

— Μπράβο!, λέει κυττάζοντας μὲ θαυμασμὸ καὶ στοργὴ τὸν ἀγαπημένο της.

Ὁ Ἐλ Γκρέκο κατεβάζει πάλι τὸ μοχλὸ, στα-

ματώντας τη συσκευή, και σηκώνεται.

—Θά μάθουμε, λέει, τὸ γειρισμὸ τῆς συσκευῆς στὴν "Ελσα καὶ θά τῆς ποῦμε νά τὴν χρησιμοποιήῃ κάθε φορὰ πού θά λείπουμε!... Καὶ τώρα ὁμως, ὅσο νά δοῦμε τί μαγειρεύει ἐναντίον μας ὁ Φάουστ, νομίζω ὅτι πρέπει νά ἔχουμε σὲ ἀδιάκοπη λειτουργία τὴ συσκευή, ποσοστατεύοντας τὸ σπῆτι ἀπὸ κάθε ἐπίθεσι!

"Απλώνει τὸ χέρι του γιὰ νά πιάσῃ πάλι τὸ μοχλὸ, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀσπένει μιὰ δυνατὴ κραυγὴ πόνου.

Τὸ ἀπλωμένο χέρι του τινάζεται πρὸς τὰ πάνω καί... χτυπάει τὸν ἴδιο του τὸ σῆρο κο μὲ δύναμι!

"Επειτα κυττάζει στὴν παλάμη του καὶ βλέπει ἐκεῖ, σκοτωμένο, τὸ πολύχρωμο κουνοῦπι. Τὸ πετάει κάτω μурμουρίζοντας μὲ ἀπορία:

— Μπράβο τσίμπημα! Λὰς καὶ μὲ χτύπησαν μὲ μαχαίρι! "Ολόκληρο τὸ κορμί μου συγκλονίστηκε ἀπὸ... ἀπὸ... ἀπὸ..

"Ἡ φωνὴ του σβήνει. Τὰ μάτια του ἀναστρέφονται. Τὰ χεῖλη του σφίγγονται καὶ χλωμιάζουν. Τὸ πρόσωπό του κερώνει. Τὰ γόνατά του λυγίζουν καὶ ὁ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο ὁ "Ελληνας "Υπεράνθρωπος, σωριάζεται χάμω!

— Θεέ μου!, φωνάζει ἡ "Ασραπὴ γονατίζοντας δίπλα του. "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο ! "Αγαπημένε μου! Τί ἔπαθες; Μίλησέ μου! "Ανοίξε τὰ μά-

τια σου καὶ κύτταξέ με!

Τὸν πιάνει. Εἶναι παγωμένος! Δοκιμαῖ τὸ σφυγμὸ μου, μὰ δὲν τὸν θορσκει! Χαμηλώνει τὸ αὐτί της στὰ χεῖλη του. Καυμιὰ ἀνάσσα!

Εἶναι νεκρός! "Ο ἀγαπημένος της εἶναι νεκρός! "Ο ἄντοας, πού λατρεύει καὶ πού ἦταν προσωισμένος νά γίνη μιὰ μέρα σύζυγός της, δὲν εἶναι πιά ζωντανός!

Εἶναι ἓνα ἄψυχο σῶμα! "Ενα σῶμα χωλὸς ὁμορφιά καὶ ἀνδρεῖα καὶ μαχητικότη-
τα!

Καὶ ὁ ἐγκέφαλός του, ὁ ἐγκέφαλος πού τόσες μεγαλοφυεῖς ἐφευρέσεις ἔχει κάνει, καὶ ἡ ἀτρόμητη ψυχὴ του, δὲν ἀνέκουν πιά σ' αὐτὸ τὸν κόσμο!

"Ἡ "Ασραπὴ ἔχει χάσει τὸν ἀγαπημένο της καὶ ὁ κόσμος τὸν μεγαλύτερο προστάτη του!

"Ἡ Ντιάνα νοιώθει τὴν καρδιά της νά ματώνῃ καὶ νά σπαράξῃ! "Ο πόνος της εἶναι τόσο δυνατός καὶ τόσο θαυός, ὥστε δὲν μπορεῖ νά ἀντέξῃ ἄλλο.

— Πατέρα!, φωνάζει σπαραχτικὰ. Κεραυνέ! "Ο "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο πέθανε!

Καὶ σωοιάζεται λιπόθυμη δίπλα στὸν ἀγαπημένο της...

"Απὸ κάπου, ἔξω ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον, ἓνα σαρκαστικὸ, διαβολικὸ γέλιο ἀκούγεται:

— Χό, χό, χό, χό!... Χό, χό, χό, χό!...

Ὁ Κοντοστούπης
θρηνεῖ



ΚΕΝΘΟΣ καὶ

θλίψι ἐπικρατοῦν μέσα στο
σπίτι τῶν Ὑπερανθρώπων.

Στὸ σαλόνι, ὁ Ὑπεράνθρωπος, ἡ Ἑλσα, ἡ Ἀστραπὴ κι' ὁ Κεραυνὸς εἶναι καθισμένοι γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι μὲ τὴν ἀπόγνωσι ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπά τους. Ἡ Ἀστραπὴ καὶ ἡ Ἑλσα κλαῖνε μὲ λυγμούς.

Ὁ Ἑλ Γκρέκο, νεκρός, εἶναι ξαπλωμένος πάνω στὸ τραπέζι, μέσα σ' ἕνα μεγάλο γυάλινο φέρετρο!

Οἱ φίλοι τοῦ ἔχουν χάσει πιά κάθε ἐλπίδα. Ἐφεραν τοὺς καλύτερους γιατροὺς τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης γιὰ νὰ ἐξετάσουν τὸν μεγαλοφυῆ Ἕλληνα καὶ ὅλοι τοὺς συμφώνησαν στὴ διάγνωσι. Ὅλοι τοὺς εἶπαν ὅτι ὁ Ἑλ Γκρέκο εἶναι νεκρός καὶ συγχρόνως ὅτι πέθανε ἀπὸ κάτι μυστηριώδες, ποὺ δὲν μπόρεσαν νὰ ἐξηγήσουν, κάτι ποὺ εἶναι ἀγνωστο τί τὸ προκάλεσε. Εἶναι ὁμως ἀναμφισβήτητο —τόνισαν ὅλοι τοὺς— ὅτι ὁ Ἕλληνας εἶναι νεκρός!

Σὲ μιὰ γωνιά τοῦ σαλονιοῦ, ὁ Τσιπιτσιπ κλαίει σιωπηλὰ ἀνοιγοκλείνοντας τὸ μεγάλο ράμφος τοῦ.

Ἐξω, στὴ βεράντα, ὁ Κοντοστούπης πηγαινοέρχεται σὰν τρελὸς μὲ τὰ μάτια θορυχωμένα, κάνοντας ζωηρὲς κωμικὲς χειρονομίες.

— Ἑλ Γκρέκο!, μουρμυρίζει μὲ λυγμούς. Ἑλ Γκρεκάκι μου! Πέθανες, χρυσέ μου! Πέθανες, καλέ μου! Καὶ τώρα τί θὰ γίνη ὁ κόσμος χωρὶς ἐσένα; Βέβαια, εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ, ὁ τρανὸς Ὑπερκοντοστούπης, γιὰ νὰ σώζω κάθε τόσο τὴν Ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὶς συμφορὲς ποὺ τὴν χτυποῦν... Γιατί ὁμως νὰ πεθάνης; Δὲν ἤμαστε καλὰ ὅλοι μαζί; Δὲν περνούσαμε ὥραϊα; Καί... τί θὰ γίνη τώρα ἡ Ἀστραπὴ, τὸ χαριτωμένο κοριτσάκι ποὺ σ' ἀγαποῦσε τόσο πολὺ; Καί... τί θὰ γίνω ἐγὼ, ποὺ μοῦ εἶχες τάξει νὰ γίνω κουμπάρος στὸ γάμο σας;

Καὶ ξεσπάει σὲ γοερά κλάματα:

— Ὠχούουουου... Ὠχούουουου...!

Ξαφνικά, παύει νὰ κλαίῃ καὶ γουρλώνει τὰ μάτια τοῦ κυττάζοντας πρὸς τὸν οὐρανὸν.

Βλέπει τρία σημαδάκια νὰ σκίζουν τὸν ἀέρα, πλησιάζοντας γοργά, καὶ καταλαβαίνει.

— Βοήθεια!, οὐρλιάζει τρομαγμένος. Ἐρχονται! Ὁ Φάουστ κι' ἡ Φάουστα κι' ὁ Ἄλλο! Ἐρχονται γιὰ νὰ μᾶς κλέψουν τὸ σῶμα τοῦ Ἑλ Γκρέκο!

Μέσα στὸ σαλόνι, οἱ Ὑπεράνθρωποι ἀκοῦνε τὶς κραυγὲς τοῦ νάνου καὶ πετάγονται ὀρθοί.

Εἶναι φανερό ὅτι μιὰ μεγάλη καὶ ἐξοντωτικὴ μάχη θὰ διεξαχθῇ μέσα στὸ σπίτι τους

καί φοβούνται για τὴν "Ελ-
σα!

— Γρήγορα!, φωνάζει ὁ Ὑ-
περάνθρωπος. Ἀστραπή!
"Ἀρπάξε τὴ μητέρα σου στὴν
ἀγκαλιά σου καὶ φύγε!

Μὰ ἡ Ἀστραπή δὲν ὑπα-
κούει. Θυμᾶται κάτι ποὺ εἶχε
ξεχάσει ἐντελῶς στὴ λύπη
τῆς γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀγα-
πημένου τῆς. Θυμᾶται τὸ τε-
λευταῖο δῶρο τοῦ μεγάλου
Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο πρὸς τὴν
Ἀνθρωπότητα: τὴ συσκευή
ποὺ δημιουργεῖ τὸν ἀόρατο
θόλο!

— Ἀστραπή!, ξαναφωνάζει
ὁ Ὑπεράνθρωπος. Δὲν ἄκου-
σες λοιπὸν τί σοὺ εἶπα; Πάρε
τὴ μητέρα σου καί...

Μὰ ἡ Ντιάνα δὲν τὸν ἀ-
κούει πιά.

Βγαίνει τρέχοντας ἀπὸ τὸ
σαλόνι, ἀνεβαίνει μὲ μιά ἐκτί-
ναξι στὸ δευτέρου πάτωμα,
μπαίνει στὸ ἐργαστήριό τοῦ
Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ τρα-
θάει τὸ μοχλὸ τῆς συσκευῆς
κανονίζοντας τὴν ἀκτίνα τοῦ
ἀόρατου θόλου στὰ δέκα μέ-
τρα.

"Επειτα, κατεβαίνει γοργὰ
στὸ σαλόνι καὶ ἐξηγεῖ στὸν
πατέρα τῆς τί εἶχε κάνει.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀφήνει
ἓνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως
σφίγγοντας τρυφερὰ στὴν ἀγ-
καλιά του τὴν "Ελσα.

Βγαίνουν ὅλοι στὴ θεράν-
τα καὶ κυττάζουν πρὸς τὸ μέ-
ρος ποὺ δείχνει ὁ Κοντοστοῦ-
της.

Τὰ τρία σημαδάκια ἔχουν
τώρα πλησιάζει καὶ οἱ φίλοι
μας διακρίνουν καθαρά τὸν

Δόκτορα Φάουστ, τὸν "Α λ-
λ ο καὶ τὴ Φάουστα.

Πετοὺν ὁλόϊσια πρὸς τὸ
σπίτι τῶν Ὑπεράνθρώπων καὶ
εἶναι φανερὸ πὼς εἶναι ἀποφα-
οισμένοι νὰ ἐπιτεθοῦν.

Παρ' ὅλη τὴ λύπη ποὺ νοιώ-
θει, ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲν
μπορεῖ νὰ μὴ χαμογελάσῃ
στὴ σκέψι τῆς δυσάρεστης ἐκ-
πλήξεως ποὺ περιμένει τοὺς
τρεις μεγαλύτερους ἐχθροὺς
τοῦ κόσμου.

Ὁ Κοντοστοῦτης ποὺ δὲν
ξέρεي ὅτι τὸν προστατεύει ἀπ'
ὅλες τῆς μεριῆς ἓνας ἀδιαπé-
ρατος ἀόρατος θόλος, ἔχει
πάθει νευρική κρίσι ἀπὸ τὸ
φόβο του.

— Μανούλα μου!, γρυλλί-
ζει λαχανιασμένος σαλεύον-
τας σπασμωδικὰ τὰ χέρια
του. Θεούλη μου! Χάθηκα!
"Ερχονται κι' οἱ τρεῖς μαζί
γιὰ νὰ μὲ ἀρπάξουν! Θὰ μὲ
διαλύσουν καὶ θὰ μὲ κάνουν
σκόνη! "Ωχ ἡ καρδούλα
μου!

Στὸ μεταξύ, οἱ τρεῖς ἱπά-
μενες μορφές ἐξακολουθοῦν
νὰ κατεβαίνουν σὰν βολίδες,
σὰν τρεῖς βόμβες μὲ στόχο τὴ
θεράντα ὅπου εἶναι συγκεν-
τρωμένη ἡ οἰκογένεια τῶν Ὑ-
περάνθρώπων!

Στὰ χέρια του, ὁ "Α λ-
λ ο ς κρατάει κάτι μεγάλο
καὶ σκοῦρο, ποὺ μοιάζει μὲ
τεράστια τορπίλλα ὑποβρυ-
χίου!

Ὁ Κοντοστοῦτης ποὺ κλαίει
ἀπὸ τὴν τρομάρα του, νοιώ-
θει τὸ λογικὸ του νὰ σαλεύῃ

καὶ θάζει ξαφνικά τὰ γέλια!

— Χά, χά, χά!, κάνει. Χά, χά, χά! Τρεῖς ἐναντίον ενός! Δὲν ντρεπόσαστε, βρὲ μαντράχαλοι; Ἐλάτε ὅμως ἂν σὰς βαστάει! "Ἐτσι νὰ φυσήξω, θὰ σὰς διαλύσω!

Καὶ φυσάει μ' ὅλη του τὴ δύναμι.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Φάουστ ἢ Φάουστα κι' ὁ "Α λ λ ο ς τὸ κτηνώδες γιγάντιο ρομπότ, προσκρούουν πάνω στὸ ἀόρατο τεῖχος, τὸν ἀθέατο θώρακα, ποὺ προστατεύει τὸ σπῆτι!

Ἡ τορπίλλα ποὺ κρατάει ὁ "Α λ λ ο ς σκάζει μὲ τρομακτικὸ κρότο καὶ οἱ τρεῖς ἐχθροὶ τῆς Ἀνθρωπότητος τινάζονται ψηλά μέσα στὸν ἀέρα!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι, ἢ "Ἐλσα, ὁ Κοντοστούπης κι' ὁ Τσιπιτοίπ, ποὺ στέκονται στὴ θεράντια, δὲν παθαίνουν ἀπολύτως τίποτα.

Ὁ νάνος μένει ἐμβρόντητος.

— Κύριε τῶν Δυνάμεων!, μурμουρίζει μὲ δέος. Τὶ ἦταν αὐτὸ ποὺ ἔγινε; Φύσημα ἦταν αὐτὸ τὸ δικό μου ἢ... τυφώνας; "Ἀνθρωπος εἶμαι ἢ...δέκα ἀτομικὲς θόμβες μαζί; Πῶς τοὺς τίναξα ἔτσι στὸν ἀέρα καὶ τοὺς τρεῖς μ' ἓνα ἀπλὸ φύσημά μου; Χριστουλάκη μου, τὸ πιστεύεις ὅτι τώρα φοβάμαι καὶ νά... θήξω ἀκόμα, γιὰ νὰ μὴν προκαλέσω καμμιά καταστροφή; Νάτοι! Ξανάρχονται!

«Δὲν εἶμαι νεκρός!»



ΡΑΓΜΑΤΙ, Ὁ

Δόκτωρ Φάουστ, ἢ Φάουστα κι' ὁ "Α λ λ ο ς, ποὺ δὲν εἶχαν ἐξοντωθῇ ἀπὸ τὴν ἐκρηξι τῆς τορπίλλας, κατεβαίνουν πάλι ὀλοταχῶς γεμάτοι λύσσα καὶ μανία γιὰ τὴν ἀποτυχία τῆς ἐπιθέσεώς τους.

Δὲν ἔχουν καταλάβει τί συνέβη. Ἐχουν τὴν ἐντύπωση ὅτι ἀπλῶς ἐξεργράφη ἀπὸ κάποια αἰτία ἡ τορπίλλα, χωρὶς νὰ ὑποψιάζωνται ὅτι τὸ σπῆτι τῶν Ὑπεράνθρώπων εἶναι κλεισμένο μέσα σ' ἓνα ἄθραυστο καὶ ἀόρατο θόλο.

Ὁ Κοντοστούπης φωνάζει:

— Ἀφῆστε τοὺς σὲ μένα, Ὑπεράνθρωποι! Μὴν κάνετε τὸν κόπο νὰ ἐπιτεθῆτε! Ὁ Ὑπερκοντοστούπης εἶναι μαζὶ σας κι' ἓνα φύσημα τοῦ Ὑπερκοντοστούπης εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ τρέψη εἰς φυγὴν... ἕκατὸ Φάουστ! Κυττάξτε καὶ καμαρῶστε με!

Γεμίζει τὰ πνευμόνια του μὲ ἀέρα καὶ φυσάει πρὸς τὰ πάνω μὲ ὅλη του τὴ δύναμι.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Φάουστ, ἢ Φάουστα καὶ τὸ ρομπότ χτυποῦν μὲ ἀπίστευτη φόρα πάνω στὸν ἀόρατο θόλο καὶ τινάζονται πρὸς τὰ πίσω ζαλισμένοι καὶ τρομαγμένοι καὶ γεμάτοι ἀπορία γι' αὐτὸ ποὺ συνέβη!

— Φτοῦ μου!, κάνει ὁ Κοντοστούπης γεμάτος θαυμασμὸ γιὰ τὸν... ἑαυτὸ του. Φτοῦ νὰ μὴν ἐβασκαθῶ! Ποῦ ἦταν κρυμμένη ὅλη αὕτη ἡ δύναμι καὶ δὲν τὴν εἶχα πά-

ρει χαμπάρι; Τώρα θα δήτε κάτι που δεν έχουν ξαναδῆ τὰ μάτια σας! Θα δῆτε τὸν Ὑπερκοντοστούπη νὰ διαλύη καὶ νὰ ἐξοντώνη τὸν "Α λ λ ο τὸ Φάουστ καὶ τὴ Φάουστα! Γιόχουουουου!

Καὶ ἀπογειώνεται μὲ ὄρμη πρὶν ὁ Ὑπεράνθρωπος προλάθῃ νὰ τὸν συγκρατήσῃ καὶ νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τί συμβαίνει. Ἀπογειώνεται καὶ πετάει ὁλοταχῶς πρὸς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ κόσμου.

— Πίσω καὶ σὰς ἔφαγα!, οὐρλιάζει.



Ὁ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, νεκρός, μέσα σ' ἓνα γυάλινο φέρετρο.

Ξαφνικά, συμβαίνει κάτι πού δεν περίμενε ποτέ. Πέφτει πάνω στὸν ἀόρατο θόλο καί... θλέπει τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἄστρα!

— Παναγίτσα μου!, ξεφωνίζει σπαραχτικά καθὼς τὸ κορμί του τινάζεται πρὸς τὰ πίσω σὰν νὰ τὸν χτύπησαν μὲ γιγάντιο σφυρί. Ξεχάστηκε...κι' ἔβηξα καὶ μ' ἔφαγε τὸ ἴδιο μου τὸ θῆξιμο! "Ὡχ ἡ καρδούλα μου!

Πέφτει κάτω, θροντάει πάνω στὸ τσιμεντένιο ἔδαφος τῆς θεράντας καὶ μένει ἀναίσθητος, λιπόθυμος!

* * *

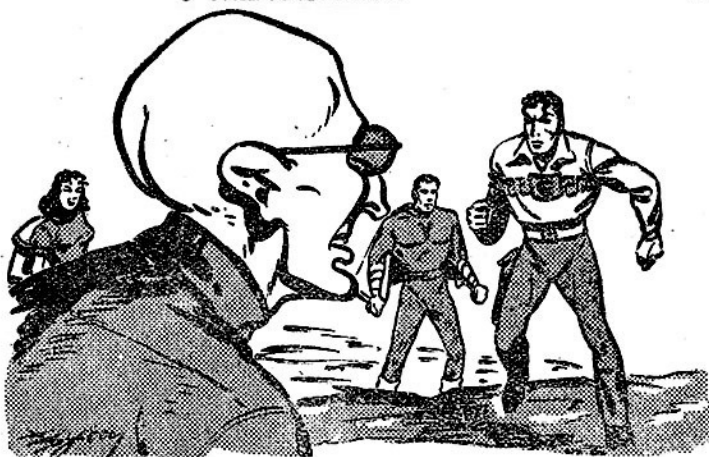
Ἐνῶ οἱ ἄλλοι τρέχουν κοντὰ στὸν Κοντοστούπη, ἡ Ἀστραπὴ γυρίζει καὶ μπαίνει πρὸ σαλόνι.

Κάθεται σὲ μιὰ καρέκλα κοντὰ στὸ νεκρὸ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, σκεπάζει τὸ πρόσωπό της μὲ παλάμες της καὶ ἀρχίζει πάλι νὰ θρηνῇ.

— Ἀγαπημένε μου!, μουρμουρίζει. Ἡ ζωὴ εἶναι τώρα χωρὶς καμμιά ἀξία καὶ χωρὶς κανένα νόημα γιὰ μένα! Ἐσθῆσες ἐσὺ κι' ἔσθῃσε κάθε φῶς μέσα στὴν ψυχὴ μου! Ὁ θάνατος εἶναι γιὰ μένα πιὸ γλυκὸς ἀπὸ τὴ ζωὴ καί, ἂν ζῶ ἀκόμα, ζῶ μόνο γιατί θέλω νὰ σὲ εὐχαριστήσω συνεχίζοντας τὸν πόλεμο ἐναντὶ οὗ τοῦ Ἑγκλήματος!

«Δ ε ν ε ἱ μ α ι ν ε κ ρ ό ς, Ν τ ι ἄ ν α! Δὲν εἶμαι ἄ κ ό μ α νεκρός!»

Ἡ Ἀστραπὴ ἀνασκιρτάει ξαφνιασμένη, τρομαγμένη καὶ συγχρόνως γεμάτῃ ἐλπίδα.



— Χό, χό, χό, χό! κάνει ο σατανικός γεροντάκος. Είμαι ο Δόκτωρ Φάουστ.

Τι ήταν αυτό; Είχε ακούσει μία φωνή, τη φωνή του 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο;

Κυττάζει μέσα στο γυάλινο φέρετρο περιμένοντας να δει τον αγαπημένο της με ανοιχτά τα μάτια, μα η απόγνωση κυριεύει πάλι την ψυχή της.

Ο Έλληνας είναι ασάλευτος πάντα, με το πρόσωπο κέρινο και τα μάτια κλειστά.

Ενώ η Άστραπη στέκεται εκεί κυττάζοντας τον νεκρό Έλληνα 'Υπεράνθρωπο, η ίδια φωνή, μία αλλόκοτη σιωπηλή φωνή που μιλάει μέσα στην ψυχή της, λέει:

«Σου μιλάω εγώ, ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, Ντιάνα! Ή ψυχή μου μιλάει με την ψυχή σου! Δέν είμαι νεκρός! Τό ηξερα από την πρώτη στιγμή ότι δέν έχω πεθάνει, αλλά

μόνο τώρα κατόρθωσα να δω τη δύναμη να σου το πω! Έχω πάθει νεκροφάνεια και ξέρω καλά την αίτία που την προκάλεσε! Θυμάσαι τό πολύχρωμο εκείνο έντομο που με τσίμπησε στο λαιμό; Φαίνεται ότι τό δηλητηριό του προκάλεσε στον οργανισμό μου τό παράξενα αυτά φαινόμενα που με κάνουν να φαίνωμαι σαν να έχω πεθάνει πραγματικά!... Άκουσε ΆΑστραπή, τι πρέπει να κάνης...»

—Άκούω, αγαπημένε μου! μουρμουρίζει τό κορίτσι.

«Θά άνεβδης στο έργαστήριό μου, συνεχίζει ή σιωπηλή φωνή, και θά ψάξης να βρης τό σκοτωμένο έντομο. Θά τό κάνης σκόνη και θά τό διαλύσης μέσα σέ οινόπνευμα. Έπειτα, θά στάξης από μία σταγόνα από τη διάλυσι αυ-

τῇ μὲ τῇ σειρά, σ' ὅλα τὰ γνωστά ἀντίδοτα δηλητηρίων ποὺ ὑπάρχουν. "Ἄν ἓνα ἀπὸ αὐτὰ πάρῃ κόκκινο χρῶμα, ὅταν στάξῃς τὴ σταγόνα, θά γεμίσης ἓνα ποτήρι ἀπὸ τὸ ἀντίδοτο αὐτὸ καὶ θά τὸ ἀδειάσῃς ὅλο στὸ στόμα μου! Πρέπει ὅμως νὰ κάνῃς γρήγορα! Σὲ λίγες ὥρες θὰ εἶμαι πραγματικά νεκρός! "Ἄν δὲν θρεθῇ τὸ ἀντίδοτο ἢ ἂν περάσουν δώδεκα ὥρες χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα, μπορεῖτε νὰ μὲ θάψετε!...»

Ἡ Ἀστραπὴ μένει γιὰ μερικές στιγμὲς ἀσάλευτη, κυττάζοντας τὸ χλωμὸ καὶ ἀσάλευτο Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο. "Ἐπειτα, γυρίζει καὶ ἀνεβαίνει τρέχοντας στὸ ἐργαστήριον.

Ἐκεῖ, πηγαίνει σ' ἓνα ράφι ποὺ ἔχει τὴν ἐπιγραφή «Ἀντίδοτα» καὶ κατεβάζει πενήντα τουλάχιστον μπουκαλάκια, ποὺ περιέχουν ὑγρὰ μὲ διάφορα χρώματα.

"Ἐπειτα, ψάχνει χάμω, θρῖσκεῖ τὸ νεκρὸ πολυχρῶμο κουνουπί, τὸ θάζει μέσα σ' ἓνα μικρὸ μαρμάρινο γουδι καὶ τὸ κοπανάει κάνοντάς το σκόνη.

Διαλύει τὴ σκόνη μέσα σὲ λίγο οἰνόπνευμα καὶ ἀρχίζει τὴ δουλειά μὲ γοργὲς κινήσεις καὶ μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτῃ ἀνέκφραστη ἀγωνία.

Παίρνει τὰ μπουκαλάκια ἓνα - ἓνα, ἀδειάζει λίγο ἀπὸ τὸ ὑγρὸ τους σ' ἓνα δοκιμαστικὸ σωληνάριον καὶ στάζει μιὰ σταγόνα ἀπὸ τὸ οἰνόπνευμα μὲ τὴ σκόνη τοῦ κουνουπιού. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ μὲ

ἄλλο μπουκαλάκι κι' ἔπειτα μ' ἄλλο καὶ μ' ἄλλο.

Τὸ πρῶτο γίνεται μὲθ' μόλις πέφτει μέσα του ἡ σταγόνα. Τὸ δεύτερο πορτοκαλί. Τὸ τρίτο μπλέ. Τὸ τέταρτο γίνεται σὰν γάλα. Τὸ πέμπτο παίρνει ἓνα σκοῦρο καφέ χρῶμα. Τὸ ἕκτο γίνεται πράσινο. Τὸ ἑβδομὸ κίτρινο...

Ἡ ὥρα περνάει καὶ ἡ Ἀστραπὴ συνεχίζει τὰ πειράματα τὰς χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. Βρίσκεται στὸ τριακὸ στὸ μπουκαλάκι κι' ἀκόμα δὲν ἔχει δῆ τὸ κόκκινο χρῶμα ποὺ περιμένει, τὸ χρῶμα ποὺ θά σημάνῃ τὴ ζωὴ γιὰ τὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ τὴ χαρὰ γιὰ τὴν ἴδια καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους!

Ἀπὸ τὸ λευκὸ μέτωπο τοῦ κοριτσιοῦ πέφτουν χοντρὲς σταγόνες ἰδρώτα. Ἡ καρδιά τῆς χτυπάει γοργὰ καὶ τὰ χέρια τῆς τρέμουν.

Συνεχίζει τὰ πειράματα, ξέροντας ὅτι κάθε στιγμὴ ποὺ περνάει φέρνει τὸν ἀγαπημένο τῆς πιὸ κοντὰ στὸ θάνατο!

Περνάει μιὰ ὥρα ἀκόμα.. Δυὸ μόνον μπουκαλάκια μένουν ἀκόμα ἀδοκίμαστα μπροστὰ στὴ Ντιάνα. Ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία δυὸ ἀκόμα πειραμάτων κρέμεται ἡ ζωὴ τοῦ Ἐλληνα Ὑπεράνθρωπου!

"Ἄν κανένα ἀπὸ τὰ ὑγρὰ ποὺ περιέχουν τὰ μπουκαλάκια αὐτὰ δὲν γίνῃ κόκκινο, ὅταν πέσῃ μέσα τους ἡ σταγόνα, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο εἶναι χαμένος, χαμένος γιὰ πάντα!

Σηκώνει τὸ ἕνα μπουκαλάκι, μὰ τὰ δάχτυλά της τρέμουν τόσο πολὺ ὥστε ξεφεύγει ἀνάμεσα τους, πέφτει χὰ μὴ καὶ σπάξει!

Τὸ ὕγρὸ ποὺ περιέχει χύνεται καὶ τὸ ξύλινο πάτωμα τὸ ρουφάει ἀμέσως!

“Ενας ἀπέραντος θυμὸς κυριεύει τὴν κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου. Θυμὸς ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ της. “Αν δὲν εἶχε ἕνα ἀκρῖμα πείραμα νὰ κάνῃ, θὰ δοκίμαζε νὰ τερματίσῃ τὴ ζωὴ της καταπίνοντας ὅλα τὰ δηλητήρια, ποὺ ὑπάρχουν μέσα στὸ ἐργαστήριό!

Μὲ τὴν ἀνάσα κομμένη καὶ μὲ ἄπειρη προσοχή, ἡ Ἀστραπὴ σηκώνει τὸ τελευταῖο μπουκαλάκι καὶ ἀδειάζει λίγὸ ἀπὸ τὸ ὕγρὸ του μέσα σ’ ἕνα γυάλινο δοκιμαστικὸ σωλῆνα.

“Επειτα, προφέροντας σιωπηλὰ μιὰ θερμὴ προσευχὴ στὸ Θεό, στάζει μέσα στὸ σωλῆνα μιὰ σταγόνα ἀπὸ τὸ οἰονόπνευμα μὲ τὴ σκόνῃ τοῦ πολύχρωμου κουνουπιοῦ τοῦ θανάτου.

Καὶ τότε ἡ ψυχὴ της πλημμυρίζει ἀπὸ μιὰ χαρὰ τόσο δυνατὴ, ὥστε τῆς προκαλεῖ ἕνα εἶδος δυνατοῦ πόνου. Τὸ ὕγρὸ μέσα στὸ σωλῆνα ἔχει γίνει κόκκινο σὰν αἷμα!

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ἀδειάζει τὸ μπουκαλάκι σ’ ἕνα ποτήρι καὶ κατεβαίνει στὸ σαλόνι, κρατῶντας τὸ ποτήρι μὲ τὸ ὕγρὸ μὲ τὴν ἴδια προσοχή καὶ τὸ ἴδιο δέος ποὺ ἕνας ἱερέας κρατᾷ τὸ “Αγιο Δισκοπότηρο!

Οἱ ἄλλοι ἔχουν συγκεντρωθῇ πάλι γύρω ἀπὸ τὸ γυάλινο φέρετρό τοῦ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο. Σὲ μιὰ γωνιά, ὁ Κοντοστούτης κλαψουρίζει κρατῶντας τὸ πονεμένο κεφάλι του.

“Ο Φάουστ, ἡ Φάουστα κι’ ὁ “Α λ λ ο ς, βλέπουν ὅτι δὲν μποροῦσαν νὰ διαπεράσουν τὸν ἀόρατο θόλο, ἔχουν φύγει ἀφρίζοντας ἀπὸ ἀνήμερη λύσσα.

— “Ανοίξτε τὸ φέρετρό!, λέει ἡ Ἀστραπή.

— Μά... διαμαρτύρεται ὁ Ὑπεράνθρωπος.

— “Ανοίξτε το!, φωνάζει ἡ κόρη του. “Ο Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο δὲν εἶναι νεκρός! Μὲ διέταξε ὁ ἴδιος μὲ τὴ σκέψι του νὰ τοῦ φέρω ἕνα φάρμακο ποὺ θὰ τὸν ξαναφέρῃ στὴ ζωὴ!

“Ο Κοντοστούτης, στὴ γωνιά του, παύει νὰ κλαψουρίζῃ. Σηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ μουρμουρίζει μὲ θλίψι:

— Πάει τὸ καημένο τὸ κοτσάκι! Τρελλάθηκε ἀπὸ τὴν πολλὴ λύπη!... “Ωχ ἡ καρδοῦλα μου!

“Ο Ὑπεράνθρωπος ἔχει κι’ αὐτὸς τὴν ἴδια γνώμη. Εἶναι βέβαιος ὅτι ἡ κόρη του ἔχει τρελλαθῇ. Δὲ θέλει ὅμως νὰ τῆς χαλάσῃ τὸ χατήρι. Ἀνισκώνει τὸ σκέπασμα τοῦ γυάλινου φερέτρου.

Ἡ Ἀστραπή σκύβει πάνω στὸν ἀγαπημένο της πιάνει τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ πῶς μέρος καὶ τὸ ἀνασηκώνει.

Πλησιάζει τὸ ποτήρι στὰ μισάνοιχτα χεῖλη τοῦ Ἑλλη-

να Ὑπεράνθρωπου καὶ ἀδειάζει σιγά - σιγά τὸ ὑγρὸ μέσος στὸ στόμα του.

Ἔπειτα, τραβιέται πίσω καὶ περιμένει, μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη ἀπὸ ἀγωνία.

Περνοῦν μερινὰ λεπτά, χωρίς νὰ συμβῇ τίποτα... Ὁ Ἑλ Γκρέκο μένει πάντα ἀσάλευτος, χλωμὸς καὶ παγωμένος...

Ξαφνικά, ἓνα σιγανὸ θογγυτὸ θγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος του!

Τινάζονται ὅλοι ἄρθροι καί, μὲ μάτια διάπλατα ἀπὸ ἐκπληξι, φρίκη καὶ χαρά, παρακολουθοῦν κάτι ἀπίστευτο καὶ τρομακτικό! Βλέπουν ἓνα νεκρὸ νὰ ζωντανεύει!

Τὸ χλωμὸ πρόσωπο τοῦ Ἑλ Γκρέκο παίρνει τώρα ἓνα ρόδινο χρῶμα. Τὸ στήθος του ἀνεβοκατεβαίνει τραβώντας θαθεῖες ἀνάσες. Τὰ μάτια του ἀνοίγουν, κυττάζουν γύρω καὶ σταματοῦν στὸ πρόσωπο τῆς Ἀστραπῆς.

Ἐνα τρυφερὸ χαμόγελο ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης χαράζεται στὰ χεῖλη του.

— Εὐχαριστῶ, Ντιάνα!, λέει.

Καὶ μ' ἓνα ἐλαφρὸ πῆδημα θρίσκει ἀθροῖς ἔξω ἀπὸ τὸ φέρετρο, μπροστὰ στοὺς φίλους του!

Ὁ Ἑλ Γκρέκο, τὸ δαιμόνιο καὶ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, ὁ ξακουστός Ἑλληνας Ὑπεράνθρωπος, εἶναι πάλι ζωντανός, ἔτοιμος νὰ προσφέρει τὸν ἑαυτό του, τὴν ἀνδρεία του καὶ τὴ σοφία του

γιὰ τὴ σωτηρία τῆς Ἀνθρωπότητος!

Τὸ τί ἔγινε ἔπειτα εἶναι ἀνώτερο ἀπὸ κάθε περιγραφή. Τρελλοὶ ἀπὸ χαρά, οἱ φίλοι του ρίχτηκαν ἐπάνω του καὶ τὸν ἀγκάλιασαν, τὸν ρίλησαν, τὸν ἔσφιξαν, τὸν τράβηξαν ἀπὸ δῶ, τὸν τράβηξαν ἀπὸ κεῖ, ζητωκραυγάζοντας καὶ οὐρλιάζοντας ξέφρενα!

Ὅταν ἡ πρώτη συγκίνησι καὶ τὸ πρῶτο παραλήρημα πέρασαν, ὁ Κοντοστούπης ἄρχισε νὰ χορεύει ἓναν ἀσυνάρτητο χορὸ, ποὺ θύμιζε τὸν πολεμικὸ χορὸ καννιβάλων, φωνάζοντας τραγουδιστά:

«Ἑλ Γκρέκο! Ἑλ Γκρέκο! Εἶσαι πάλι ζωντανός!

Μὴ φοβᾶσαι ὅμως τώρα, γιατί θὰ σὲ προστατεύῃ ὁ Ὑπερκοντοστούπης ὁ τρα-
(νός!

Ἑλ Γκρέκο! Ἑλ Γκρέκο! Μὴ φοβᾶσαι πιά!

Δὲ θὰ ἐπιτρέψω σὲ κανένα νὰ σὲ ξαναφήσῃ... σέκο!...»

Βάζουν τὰ γέλια. Ὁ Κεραυνὸς φωνάζει:

— Προτείνω νὰ κλείσουμε τὸν Κοντοστούπη μέσα στὸ... γυάλινο φέρετρο!

Τὸ πρόσωπο τοῦ νάνου συσπᾶται ἀπὸ τρόμο.

— Παναγίτσα μου!, τραυλίζει. Μὴ μοῦ τὸ κάνετε αὐτό. Ἄν μὲ κλείσετε στὸ φέρετρο, θὰ μείνω... σέκος!

Βλέποντας τὸν Κεραυνὸ νὰ κινῆται πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὁ Κοντοστούπης ἀπογειώνεται, θγαίνει πετώντας ἀπὸ

την πόρτα της θεράνιας, ἀπομακρύνεται ὀλοταχῶς, τρακάρει πάνω στὸν ἀόρατο θόλο, πέφτει κάτω οὐρλιάζοντας καί... μένει σέκος!

Μέσα στὸ σαλόνι, ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο, πού ἔχει συνέλθει ἐντελῶς ἀπὸ τὴ νεκροφάνειά του, λέει κάτι πολὺ παράξενο στοὺς φίλους του:

— Τὸ ἐπεισόδιο αὐτό, πού λίγο ἔλειψε νὰ μοῦ στοιχίσῃ τὴ ζωή, εἶχε καὶ τὴν καλὴ του πλευρά. Τὸ πνεῦμα μου, ἐλευθερωμένο ἀπὸ τὸ κορμί μου, κατῶρθωσε νὰ ἔρθῃ σ' ἐπαφὴ μὲ τὴ Φάουστα καὶ νὰ διαβάσῃ τὴ σκέψι της, μαθαίνοντας κάτι καταπληκτικό. Ὁ Φάουστ δὲν εἶναι ὁ ἴδιος ὁ παλιὸς Φάουστ! Ἡ κόρη του πῆρε ἕναν ἄλλο ἄνθρωπο καὶ μὲ πλαστικές ἐγχειρήσεις τοῦ ἔδωσε τὴ μορφὴ τοῦ νεκροῦ

πατέρα της. "Ἐπειτα, τὸν κοίμησε μὲ ναρκωτικό, τοῦ ἀφήρεσε τὸν ἐγκέφαλο καὶ στή θέσι του ἔβαλε τὸν ἐγκέφαλο τοῦ Φάουστ, πού εἶχε κατορθώσει νὰ διατηρήσῃ ζωντανό!

— Καταπληκτικό καὶ τρομακτικό!, μουρμουρίζει ἡ Ἀστράτη.

— Ναί!, λέει ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο. Τὸ πιὸ τρομακτικό ὅμως εἶναι ὅτι ὁ νέος Φάουστ ἔχει ὅλες τὶς ικανότητες τοῦ παλιοῦ! "Ἰσως μάλιστα — ὅπως δείχνει ἡ νεκροφάνειά μου — νὰ εἶναι πιὸ ἱκανὸς ἀπὸ τὸν παλιό!... Ὁ πόλεμός μας ἐναντίον τῶν Δυνάμεων τοῦ Κακοῦ, ἡ μάχη μας ἐναντίον τῶν Ἐχθρῶν τῆς Ἀνθρωπότητος, μπαίνει σὲ κρίσιμο σημεῖο! Ὁ Θεὸς νὰ θάλῃ τὸ χέρι του!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ θάνατο Ἀστρίτης.

* Απαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις — Ἀποκλειστικότης «Υπερανθρώπου»

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΜΑΣ

ΒΑΣ. ΓΚΑΛΑΪΤΣΗΝ, Βέρροιν: "Ὅπως θάλεπες, ἡ ἐπιθυμία σου ἔγινε. Μαζὶ μὲ τὸ τεῦχος σου πήρες καὶ τὴν καλλιτεχνικὴ εἰκόνα τῶν Ὑπερανθρώπων! Ὁ Κοντοστόυπης, λέει, θὰ σ' ἐφυσήσῃ καὶ θὰ πέσῃ! * Δ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΝ, Ἀθήνας: Σοῦ ἔστειλα τὰ τεύχη καὶ τὰ ἡμερολόγια. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ θερμὰ λόγια. Ναί. Οἱ Ὑπεράνθρωποι καὶ ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο ξεπερνοῦν τοὺς ἀντιπάλους των σὲ δύναμι καὶ μυαλό, ἀλλὰ ἡ διαφορὰ δὲν εἶναι τόσο ὥστε νὰ συντριβοῦν εὐκολὰ οἱ ἐχθροὶ τοῦ κόσμου! Ὁ «Υπερανθρώπος» τῆς Ἀμερικῆς ἀποτελεῖ ξεχωριστὴ ἑκδοσι, πού δὲν ἔχει σχέση μὲ τὴ δική μας. * ΗΛΙΑ ΡΕΪΖΗΝ, Μυτιλήνην: Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ὑποστή-

ριξι. Μπράβο! Ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο σ' εὐχαριστεῖ ἐπίσης. Ὁ Κοντοστόυπης, λέει, ἀν' ἔρθῃ αὐτοῦ θὰ καταπῇ ὅλο τό... Μακρὺ Γιαλὸ! * ΑΛΕΞ. ΒΡΑΤΣΛΑΗΝ, Νεοχώρι Ρόδου: Ὁ Κοντοστόυπης, λέει, περιμένει νὰ γίνῃς καλὰ καὶ τότε... ἀλλοιμονό σου! * Μ. ΣΩΦΡΟΝΙΑΔΗΝ, Ἀθήνας: Τὸ γράμμα σου μὲ συγκίνησε. Αὐτὴ εἶναι ἡ φιλοδοξία μου. Νὰ μοιάσουν ὅλα τὰ Ἐλληνοπούλα τοῦ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο! Ὁ Κοντοστόυπης δέχεται τὸν ἀγῶνα πάλης, ἀλλὰ ἀπὸ... μακρυαί! * Ν. ΟΡΦΑΝΙΔΗΝ, Καλαμάκι: Σοῦ ἔστειλα ἡμερολόγια καὶ εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴ διάδοσι τοῦ περιοδικοῦ. Τὰ τεύχη πού θέλεις δὲν ἔχουν ἀκόμα ἀνατυπωθῇ. * Δ. ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΝ, Γεώργια: Εὐχαρι-

οτώ για το θερμό γράμμα σου. 'Ο Κωνσταντίνος, λέει πως δεν θρέθηκε άκομα άνθρωπος που θα του άωση καρπαζιά! * Γ. ΓΑΛΕΟΝ, Καλαμάκι: Για τον Φάουστ θα παρής την άπάντησή στην άπορία σου μέσα στον ίδιο το περιοδικό. * Δ. ΒΟΥΓΙΑΤΖΗΝ, Καβάλα: Το γραμμα σου με ευχαρίστησε πολύ. Για την ώρα πιά παρής (με το παρόν τεύχος) μία εικόνα των 'Υπερανθρώπων. Για φωτογραφία του κ. 'Ιωσήφ, δεν έχω άποφασίσει ακόμα αν θα στείλω. * Κ. ΣΑΛΑΣΙΔΗ, Δραπετσώνα: Κάποιος μου έστειλε ένα όθρηστικό γραμμα θάζοντας τη δική σου άπεργία, για να γελάση ίσως! 'Αν θέλεις να άνακαλωσης ποιος άπό τους φίλους σου είναι αυτός ο «έξυπνος», έχω το γραμμα στο γραμείο μου! Σου έστειλα το τεύχος. * ΣΤ. ΛΙΕΛΟΠΟΥΛΟΝ, Λιανοκλάδι: Σου έστειλα ήμερολόγιο. * Δ. και ΣΤ. ΜΑΝΔΑΛΙΟΝ, Ρόδο: 'Έστειλα ήμερολόγια. 'Ο Κωνσταντίνος, λέει, δεν έρχεται στη Ρόδο για να μην τον περάσουν κατακλάδας για τον... Κολασσό της Ρόδου και τον στήσουν στο λιμάνι! * ΣΤΕΦ. ΣΑΜΑΡΤΖΗΝ, 'Αράχωβαν: Σου έστειλα ήμερολόγιο. Έόχαριστώ για τα συγχαρίτηρια. * Η. ΔΕΣΦΙΝΙΩΤΗΝ, 'Αράχωβαν: Σου έστειλα ήμερολόγιο. * Δ. ΧΑΤΖΗ-ΙΩΑΝΝΙΔΗΝ Καλογρέζαν: Το όνομα του 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο έχει τηρηθή επίτηδες μυστικό, για να μη συναντάει δυσκολίες στον πόλεμό του εναντίον του 'Εγκλήματος * ΑΝΔΡ. ΔΕΡΤΙΑΝΗ, 'Υμηττόν: Σου έστειλα ήμερολόγιο. Με το τεύχος αυτό παίρνεις και μία καλλιτεχνική εικόνα των 'Υπερανθρώπων. 'Ο Κωνσταντίνος, λέει, θα σέ κάνει... ντά! * ΕΜΜ. ΑΡΩΝΗΝ, Γούβαν: 'Η πρότίμησή σου στον 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο σέ τιμά! * ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΝ, Γούβαν: 'Ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο σ' εόχαριστεί θερμά! * Κ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, Γούβαν: Μπράβο για τα αίσθηματά σου! * ΑΛ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΝ, Θεσ)κην: Σου έστειλα τα τεύχη. * ΕΜΜ. ΠΑΜΠΟΥΚΑΝ, Πετρούσαν: Συγχαρίτηρια για τη διάδοσι του περιοδικού. Σου στέλνω ήμερολόγια για τους φίλους σου. Το νέο ένθymio το παίρνεις μαζί με το τεύχος αυτό. * Ν. ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΝ, Πειραιά:

Σου έστειλα. * Ι. ΚΕΡΑΤΖΑΝ, Βάρκιζαν: Σου έστειλα ήμερολόγια. Αυτό που ζητάς για τα τεύχη είναι όύσκολο να γίνει. * ΣΤ. ΓΙΛΙΠΙΤΣΟΥΛΟΝ, Αγ. Παρασκευή: Μπράβο για τις προσπάθειές σου για τη διάδοσι του περιοδικού. Στα γραφεία του 'Υπερανθρώπου θα κρεμαστή ή φωτογραφία της πόλης ή του χωριού που θα αύξηση περισσότερο τους άναγνώστες του. * Η. ΣΠΑΝΟΠΟΥΛΟΝ, Φιλιάτες: 'Ο κάθετόμος άποτελείται άπό 8 τεύχη (1—8, 9—16 κ.λ.π.) και κοστίζει καινούργιος 20.000. 'Αν έχης τα τεύχη μπορείς να δέσης κάθε τόμο με 5.000 όραχ. Σου έστειλα ήμερολόγιο. 'Ο 'Α λ λ ο ς κ ι' ο Φαουστ δεν έπαθαν τίποτα γιατί προσατέονταν άπό ειδικές συσκευές που άπομόνωναν το σώμα τους. * Θ. ΚΩΣΤΑΒΑΡΑΝ Βόλον: Σου έστειλα αυτά που ζητήσες. 'Οφείλεις 4.000 Θερμούς χαιρετισμούς σ' όλη την ομάδα σου. * Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΕΝΤΑΝ Νίκαιαν: Μπράβο! Σου έστειλα ήμερολόγια. * ΑΘΑΝ. ΠΟΛΕΜΗΝ, 'Αθήνας: Τεύχη ύπάρχουν στα γραφεία μας. * ΑΓΓ. ΓΚΕΡΤΣΟΝ Γούβαν: Μπράβο! * Θ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΝ, 'Αθήνας: 'Ο θυμασμός για τον 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο σέ τιμά. * ΤΖΑΝΗΝ ΣΑΛΟΥΠΗΝ, Πεντέλην: Σου έστειλα ένθymia. * ΑΛΕΞ. ΠΟΛΙΤΑΚΗΝ, Νίκαιαν: Σου έστειλα ήμερολόγιο. Εικόνα των 'Υπερανθρώπων παίρνεις μαζί με το τεύχος 47.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

"Όσοι άναγνώστες μας των 'Επαρχιών και του 'Εξωτεριού έπιθυμούν να προμηθευτούν απρελθόντα τεύχη, μπορούν να άπευθύνονται στα τοπικά πρακτερεία έφημερίδων, που θα τα ζητούν άπό το Πρακτερείο 'Αθηναϊκού Τύπου.

"Ετσι και πιά γρήγορα θα έξυπηρετούνται και τα τεύχη δέ θα χάνονται στα ταχυδρομεία, όπως παραπονούνται πολλοί.

Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ ΤΩΝ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΩΝ

Αγαπητοί μου φίλοι,

Όπως σ'ας υποσχέθηκα, μαζί με το τεύχος αυτό πήρατε επιτέλους την πολύχρωμη καλλιτεχνική εικόνα των Υπερανθρώπων, που ήταν το όνειρο κάθε Έλληνόπουλου!

Την εικόνα αυτή μπορείτε να την κρεμάσετε στο δωμάτιό σας ή να την βάλετε πάνω στο γραφείο σας, για να έχετε πάντα κοντά σας τους αγαπημένους σας ήρωες!

Προσέξτε όμως! Η εικόνα διανέμεται μόνον ο κ α ρ φ ι τ σ ω μ έ ν η μ έ σ α σ τ ο τ ε ύ χ ο ς 47. Πρέπει επομένως να την προσέχετε, γιατί, αν την χάσετε ή την καταστρέψετε, υπάρχει φόβος να μείνετε χωρίς το ΝΕΟ ΕΝΘΥΜΙΟ, γιατί σίγουρα το τεύχος 47 θα γίνει ανάρπαστο και θα εξαντληθεί, πριν προλάβετε να το ξαναγοράσετε!

Στέλνω σ' όλα τα Έλληνόπουλα, απ' άκρη σ' άκρη της Ελλάδας και σ' όλες τις ελληνικές παροικίες του Έξωτερικού, τα θερμά και φιλικά χαιρετίσματά μου!

Δικός σας

ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ!

Ο "Α λ λ ο ς, το κτηνώδες ρομπότ, ο τρομερός έχθρος του κόσμου, θρίσκει το θάνατο στο έρχόμενο τεύχος, που έχει τον τίτλο:

‘Η Γιγαντομαχία

Ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο, ο Έλληνας Υπεράνθρωπος, ανακαλύπτει επιτέλους το μυστικό του ρομπότ και το εξοντώνει. Έπειτα από μια συντριπτική και συναρπαστική μονομαχία!

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Εβδομαδιαίον Περιοδικόν
Ἡρωϊκῶν Περιπετειῶν

Τυπογραφεία: Γερμανοῦ Παλαιῶν
Πατρῶν 5 (Πλατεία Κλαυθμῶνος)

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ:	
Ἑτησία δραχ.	110.000
Ἑξάμηνος δραχ.	55 000
Συνδρομαὶ Ἑξωτερικοῦ:	
Ἑτησία δολλάρια	7
Ἑξάμηνος δολλάρια	4

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ νόμῳ: Διευθυντής: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, Σφιγγός 38. Ἀρχισυντάκτης: ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ. Θησεως 323. Πρόσ. Τυπογραφείου: ΔΗΜΗΤΡ ΚΟΡΔΑΚΗΣ, Πέτρας 29.

Αριθ. 47 — ΔΡΑΧ. 2.000

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται
στὰ προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ Ἑ-
περανθρώπου, ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθῆναι
(Ἀνοικτὰ 8 1)2—1 καὶ 4 1)2
—7 πλὴν τοῦ ἀπογεύματος τοῦ
Σαββάτου).

Ἐμβάσματα καὶ ἐπιταγαί: Γεώρ-
γιον Γεωργιάδην, Σφιγγός 38
(Μακρυγιάννη) Ἀθῆναι

Ἀριθμὸς τηλεφών. 36-373

ΕΞΕΛΟΧΗΣΑΝ

- 1) Ὑπεράνθρωπε, S. O. S. Ἡ Γῆ
κινδυνεύει!
- 2) Οἱ Τερατάνθρωποι ἐκδικοῦνται.
- 3) Τὸ κυνήγι τῶν Ἰπταμένων Δι-
σκῶν.
- 4) Μόνος ἐναντίον χιλιῶν.
- 5) Οἱ Οὐρανοξύστες καταρρέουν.
- 6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοντώνονται.
- 7) Σύγκρουσις Γιγάντων
- 8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς Θανατώνει.
- 9) Κεραυνὸς, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπεραν-
θρώπου.
- 10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ.
- 11) Οἱ Ἀετοὶ ἐφορμοῦν!
- 12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου.
- 13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν.
- 14) Ὁ προδότης παγιδεύεται.
- 15) Ὁ Κεραυνὸς ὑποτάσσει τὴ
Ζούγκλα!
- 16) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.
- 17) Ἀστραπή, ἡ Κόρη τοῦ Ὑπεραν-
θρώπου.
- 18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κεραυνοῦ
- 19) Ὁ Ἀρχὸν τοῦ Κόσμου.
- 20) Ὁ Τρόπος τῶν Ὠκεανῶν.
- 21) Βασιλιάς τῶν Ἑρυθροδέρμων.
- 22) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πρόσινου Ἑ-
λέφαντα.
- 23) Ἡ Ἀστραπή ἐπιτίθεται.
- 24) Στὴν Ἀγκαλίαν τῶν Ἑρπετῶν.
- 25) Σατούρ, ὁ Μαῦρος Ὑπεραν-
θρώπος.
- 26) Ὁ Πόλεμος τῶν Ἀστρων.
- 27) Ὑπεράνθρωπος ἐναντίον Ὑπε-
ρανθρώπων.
- 28) Στὴ χώρα τῶν Κενταύρων.
- 29) Σατούρνα, ἡ Κόρη τοῦ Μαύρου
Ὑπερανθρώπου.
- 30) Ἡ Πρὸδοσία τοῦ Κεραυνοῦ.
- 31) Οἱ Φερωτοὶ Μονομάχοι.
- 32) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πλανήτη
Κρόνου.
- 33) Ὁ Μεγάλος Ὀρκος.
- 34) Τὸ Τέλος τῆς Γῆς.
- 35) Ζωντανὴ Πανίδα.
- 36) Κουρσάροι τῶν Οὐρανῶν.
- 37) Ὁ Ἀόρατος Ἀνθρωπος
- 38) Ὁ Πράσινος Τρόπος
- 39) Τὰ ὄντα τοῦ Ὀλέθρου.
- 40) Οἱ Μαῦροι Ἐωσφόροι.
- 41) Ὁ Θάνατος τοῦ Φάουστ.
- 42) Ἡ Γοηθία τοῦ Ἑλλήνα.
- 43) Ὁ Ἑλ Γ κ ο ε κ ο Δεσμώτης.
- 44) Τὸ Τέρας τῶν Οὐρανῶν.
- 45) Ἡ Φάουστα ἐκδικεῖται.
- 46) Ὁ Ἐνθὸς τοῦ Κόσμου.
- 47) Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Φάουστ.

Οἱ τόμοι τοῦ «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ»

Α' (τεύχ. 1—8) — Β' (τεύχ. 9—16) — Γ' (τεύχ. 17—24)

Δ' (τεύχ. 25—32) καὶ Ε' (τεύχ. 33—40)

πωλοῦνται στὰ προσωρινὰ γραφεῖα μας

ΛΕΚΚΑ 23

ἀντὶ δραχ. 20.000 ἑκαστος



Ο ΚΟΝΤΟΣΤΑΥΛΗΣ

..... αρχιτέκτων!

